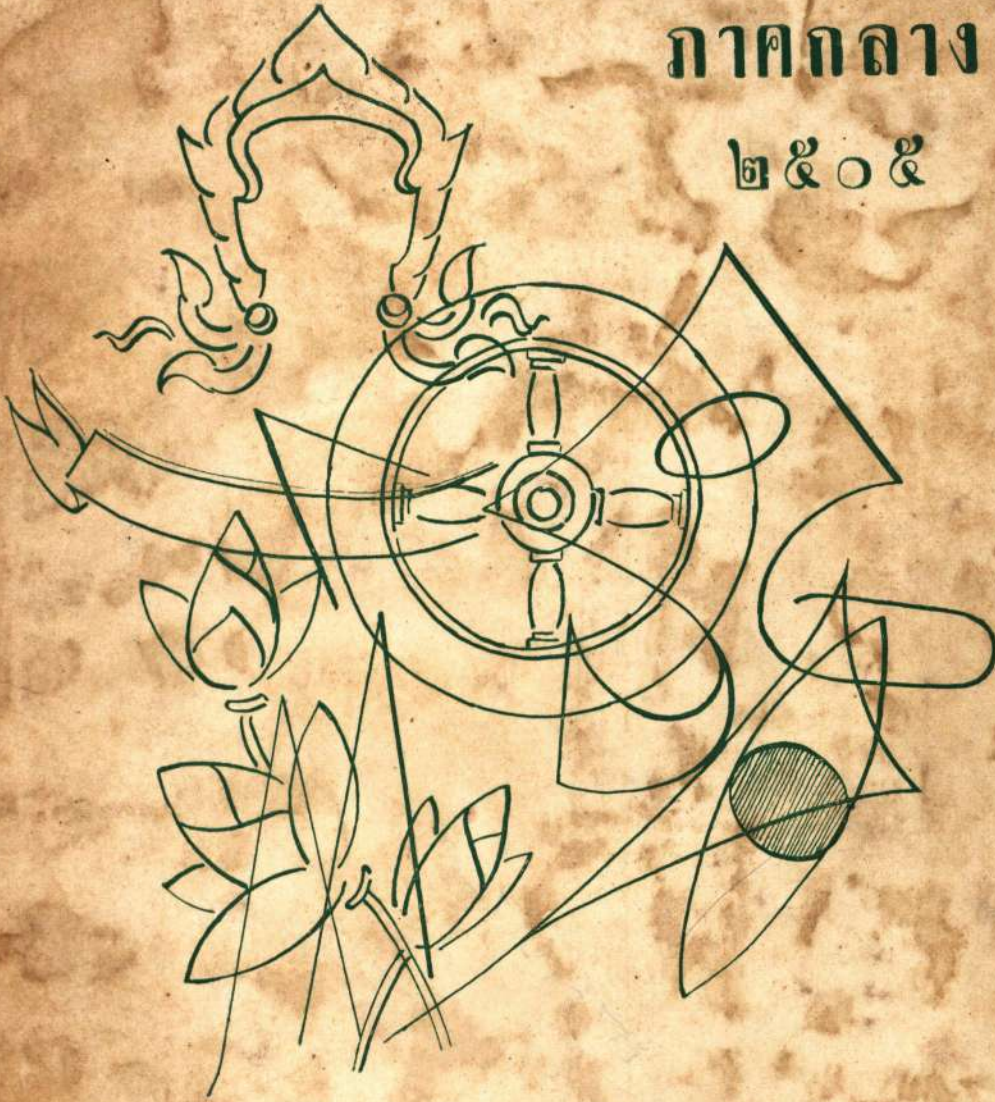

ภาคกลาง

๒๕๐๕

วิทยาศาสตร์

เทพสตรี

☆ ระลึกคุณ ☆

ระลึกคุณชนกล้า	เกศา
พระองค์แต่เกิดมา	ปกเกล้า
สุดบุตรจะสรรหา	คำกล่าว
กราบบาททุกคำเข้า	ภาคหน้าสนองคุณ
คุณแม่สูงส่งฟ้า	เกินเขต ขอบเฮย
รักลูกปราณีเมตต์	แม่ให้
แม่เปรียบยุคเนตร	ลูกรัก จนอนนา
กราบแนบอกแม่ไว้	อุ่นเกล้าขี้ไฉน
คุณครูบรรเจิดจำ	แจ่มทรวง
ประสิทธิ์สาวิทย์ปวง	ศิษย์ได้
เปรียบเช่นประทีปดวง	โคมส่อง
ขอนอบประณมไหว้	ตราบสันชีวัน

คำวิจารณ์

คณะกรรมการ

อาจารย์ วัลลภ สวัสดิ์วัลลภ	• อาจารย์ที่ปรึกษา
อาจารย์ สุวิทย์ สังกโยคะ	”
เกียรติศักดิ์ นาคประสิทธิ์	สาราณียกร
เบญจมาศ อาจศึกษา	”
จำเนียร วังชากร	กองบรรณาธิการ
สวัสดิ์ อำนก	”
ฝ่ายศิลป์	กรรมการ
ปฏิคมประจำปี	”
กรรมการตรวจเรื่องพิเศษ	”
คณะกรรมการกลางฝ่ายหนังสือพิมพ์	”
กองวิชาการ	”
ประชาสัมพันธ์ประจำห้อง	”

ปกออกแบบ โดย ชัยศิลป์ ทหารวานิชย์

ขอลูกเทพ ๆ ถ้วนหน้าอย่าขาดเลย

รุ่งอรุณ	ดูรย์ด่อง	ท้องสาคร
ทิวากร	แจ่มจำ	นภาไสว
แสงทองกรวด	ลาดด่อง	ผ่องอำไพ
ดวงหทัย	แดนเกษม	เปรมปรีดา
ศกณา	โฉมฉิน	บิณฑลยด่อง
สงเสียงวัง	ไพเราะ	เพราะนักรหนา
บุษบง	แย้มช่อ	ลลิตตา
หม่อมรา	ไต่กลิ่น	บินมาเยือน
ธรรมชาติ	แดนงาม	อร่ามนัก
แจ่มประจักษ์	งามเด่น	เช่นใดเหมือน
ขออภัยเกิด	มิ่งมิตร	ละกิดเตือน
อย่าแซะเขื่อน	หลงสนก	ไปทุกวัน
ขอลูกเทพ ๆ	ถ้วนหน้า	อย่าขาดเลย
อย่ามองเมย	เขื่อนแซ	เอาแต่ฝัน
อันวิชา	เปรียบเหมือนทรัพย์	นับอนันต์
จงบากบัน	มิ่งหน้า	ศึกษาไป
เพื่อนจงรับ	จับตำรา	หาหนังสือ
หมั่นฝึกปรีช	ศึกษา	อย่าห่างไกล
ท่องตำรา	หาครูช่วย	ด้วยเร็วใจ
จักสุขใจ	ในภายหน้า	ไม่ช้าเอย.

จาก เด็กสระบุรี

นักรอโลกมนุษย์

โดย ปรีชา พรินทร์

ชีวิตของมนุษย์ที่เราเห็นกันอยู่ทุกวันนี้มีหลายแบบหลายอย่างแตกต่างกัน สังคมมนุษย์อาจจะหลอนมนุษย์เอง เรื่องนี้พอจะบอกให้ทราบได้ว่า ขณะที่มหนะหนึ่งของสังคมมนุษย์กำลังร่าเริง สนุกสนาน ชื่นบานอย่างเต็มที่อยู่นั้น แต่..... ในขณะเดียวกันอีกมุมหนึ่งของโลกมนุษย์ก็ยังมีบุคคลอีกมากที่เศร้าหมอง อดอยาก และกำลังรอคอยความช่วยเหลืออยู่อย่างแสนจะทรมาณ

กำนันนั้น ฝนตกลงมาอย่างหนัก และไม่วายที่จะสาดเข้ามาในบริเวณที่พักคนโดยสารรถไฟ ณ สถานีอยุธยาอีกด้วย ข้าพเจ้านั่งอยู่ตรงมุมมหนึ่งบริเวณโต๊ะมานั่ง ณ ที่นั้น พร้อมกับกอดกระเป๋าดูทางเล็ก ๆ ที่ประทับตราของบริษัทสายการบินแห่งหนึ่งอยู่ ถ้าใครมาเห็นหน้าตาของข้าพเจ้าตอนนั้นคงจะเดาออกว่า ข้าพเจ้าเองไม่มีความพอใจในสถานะการณ์ขณะนั้นเลย และนี่ก็ไม่ออกเหมือนกันว่า ตอนนั้นตัวเองกำลังคิดอะไรอยู่บ้าง ข้าพเจ้าเห็นบรรดาแม่ค้าที่ขายของตามสถานีมากหน้าหลายตา เปลา! เดียวท่านผู้อ่านจะเข้าใจผิด ข้าพเจ้าไม่ได้สนใจกับตัวแม่ค้าเหล่านั้นหรอก แต่สนใจอยู่กับสี่และกลิ่นอันยั่วชวนของไถ่ย่างเสียบไม้เพียงอย่างเดียว แม้ว่าภายในกระเบนั้นจะกอร์ปไปด้วยข้าวผัด

ข้าวเกรียบ กุ้งทอดกรอบ, ขนมปัง, สาคูได้หมู และถั่วลิสงต้ม ๆ

และในเวลาเดียวกันนั้นเอง ก็มีแม่ค้าวัยกลางคนคนหนึ่ง เดินตรงมาที่ข้าพเจ้านั่งอยู่ พร้อมกับเฮ้ยแถมขอรับสั่งว่า

“นี่หนู! ขอบ้านึงด้วยคนนะ อยากรจะขอวางของสักหน่อย เพราะบ้านึงมีของเหลือเกิน”

ข้าพเจ้าเงยหน้ามองผู้พูดพร้อมกับยิ้มให้ แล้วตอบไปว่า

“ได้ครับ คุณบ้านึง” ข้าพเจ้าพูดพร้อมกับเขยิบให้บ้านึงนั่งและวางของไว้ใกล้ ๆ

“อ้อ! ไถ่ย่างนี้ไม่ละเอียดไหมครับ?” ข้าพเจ้าถามขึ้น

“หนูจะรับหรือ? ใหญ่มากสิครับ สิบบาทแล้วกัน และอย่างเด็กนี่สองบาทเท่านั้นแหละ แล้วหนูจะรับอย่างไรล่ะ?” บ้านึง

คนนั้นกล่าวด้วยแววตาแห่งความวิงวอน

“ข้าพเจ้าควักเงินออกมาสี่บาทส่งให้บ้

คนนั้น แล้วบอกกับแก้วว่า....

“ความจริงผมก็อมแล้วจะครบ แต่เมื่อเห็นหน้าคุณบ้แล้วคล้ายกับจะมีอะไรมาบังคับให้ผมอยากจะซื้อ ผมไม่ทราบเหมือนกันแะละครับว่าเป็นเพราะเหตุไร?”

ข้าพเจ้าพูดพร้อมกับเลือกหยิบใ้เกียงมาถือไว้

“วันขายดีไหมครับ?” ข้าพเจ้าตอ

บ้คนนั้นมสีหน้าสลดลงจนสังเกตได้ แล้วตอบว่า

“ก็น่าจะดีหรอก หนู! แต่ว่า วันนั้นฝนกลับตกเสียได้ ขบวนรถชนราชบุรี-กรุงเทพฯ ลพบุรี และขบวนรถกลับ กรุงเทพฯ-เชียงใหม่ เมื่อกันแทนที่จะขายได้ดีเพราะเป็นต้นเดือน ฝนก็เป็นอุปสรรคเสียอีก แม้คากมกันเยอะแยะหลายเจ้าด้วยกัน บ้ก็ขายไปอย่างงั้นแะละ เพราะไม่มีหนทางอื่นทดกวน ตเขาเถิดรับเขา มาขาย แล้วเราเองก็งต้องเสียค่าทวงละ ๒ บาทให้ทางสถานีเขาอีก บางวันถ้าฝนตกอย่างวันนี้ ก็คงจะได้กำไรไม่พอกับค่าที่เขาทรง แต่จะทำอย่างไรเล่า? หนูเอ๋ย” บ้คนนั้นพูดพลางถอนใจเล็กน้อย โใบหน้ามรพรอยแห่ง

ความหม่นหมอง

“อ้ออ้อ!” ข้าพเจ้าอุทานออกมา

“นี่เสียค่าทวงละสิบสองบาทเขี้ยวหรือครับ?”

บ้คนนั้นพยักหน้าแล้วกล่าวต่อไปว่า

“ถูกแล้วหนู..... พวกเราแม่ค้าทุกคนก็ค้าขายกันอย่างนั้นแหละ แะละก็ทำมานานแล้ว ก็พอจะมีกำไรบ้างหรือก็ เพราะเราขายเกินกว่าราคาต้นทุนที่รับมา มาก เพราะค่าที่แพงตั้งกล่าวนี้หลังจากขบวนรถด่วน กรุงเทพฯ-เชียงใหม่ แล้วก็ต้องรอขายกับขบวนรถชน กรุงเทพฯ-พิษณุโลก อีก ซึ่งจะถึงทันเกือบ ๓ ทุ่ม หลังจากนั้นกรรรถลดลงจาก พิษณุโลก - กรุงเทพฯ ซึ่งจะถึงชยอยุธยาดี ๓ กว่า แะละกว่าจะได้กลับบ้านก็เกือบแจ้งทกวัน เขาคต้องรีบไปรับมาขายอีก ง่วงก็ต้องทนไป ชวดแม่คากขงง แะละหนู”

“เอ! แล้วบ้านคุณบ้อยู่ที่ไหนครับ?”

ผมขดขน

“เชิงสะพานปรีทธีราชวงคนเองแะละ” บ้คนนั้นพูดพร้อมกับขมอไปทางทิศทิศสะพานนั้นตั้งอยู่

“แล้วบ้ได้อยู่คนเดียวหรือครับ?” ผมซักตออีก

แกตอบด้วยเสียงแสดงความท้อว่า

“ไม่ได้มีคนเดียวหรอก บ้าเองมดก & คน คนโตบ้านนกกงโตเท่าหนูแล้วละ แต่ว่าเขาไม่ได้อยู่กับบ้า แต่ไปอยู่กับอาแกทลพบรี ไต่ข่าวว่าอาแกส่งเสียให้เรียนอย่างตทเดียว ดูเหมือนว่าอาแกส่งให้เรียนในโรงเรียนมีชื่อแห่งหนึ่งทลพบรี บ้าไม่อยากจะเกี่ยวกับเขาหรอก เพราะว่าบ้าก็ยกให้อาเขาต่งแต่เจ้าสัทธออายุได้ ๘ ขวบ เพราะทิดเสวีสูงเองแกก็ไม่มีลูกกับเขา ส่วนคนเล็กอีก ๓ คน บ้าก็ส่งเสียให้เรียนตามประสา เดียวกันอยู่ มี ๓ คนหนึ่ง ส่วนหนึ่งของคนที่อยู่ มี ๓ ก็เรียนอยู่จนประถมทั้งสองคน ตอนเช้าพ่อเจ้าสมก็ขับรถสามล้อไปส่งตอนเย็นก็ไปรับลูกกลับบ้าน เพราะพ่อเจ้าสมแกก็มีอาชีพขับรถสามล้อ ช่วยกันหาเงิน ก็พอประทังชีวิต และส่งลูกให้เรียนไปได้บ้างหรอกเฮ้อ..... หากันเคยวันกัแยะ ตามลอกตองเขาที่บ้านแจกตั้งวันละ ๔ บาท ถ้าไบบ้างวันจะสิบกว่าบาท ยิ่งเดวอนสามลอกหากันลวามาก เพราะรถเมล์ประจำทางแยงคนหมด บางครั้งทำรถเสียหากักตองซ่อมให้เขาอีก บางทีหากันวันกัยังไม่พอค่าซ่อมรถเลย มี ยังกว้านพอเจ้าสมก็เป็นคนใจดี บางทีรับเด็ก ๆ นักเรียนแกก็ไม่มีเอาสตางค์เลยอีก ” บ้าคนนั้นเล่าเรื่อง

ชีวิตของแกแล้วกัทำท่าจะร้องไห้ ข้าพเจ้ามองหน้าแกแล้วกริ สกสะทอนใจระคนกับความเห็นใจอย่างสุดซึ้ง แกเล่าต่อไปด้วยสีหน้าอันหมองคล้ำว่า “เจ้าสมก็ตั้งใจช่วยคนแดนนี้เอง ๆ หาข้าวจดมาให้ จดการเรื่องบ้านเป็นที่เรียบริอยทุกวันนี้ ก็สู้กันตามประสาแหละ บ้าเองก็ไม่ค่อยสมบุรณกับเขาหรอก เจ็บซอด ๆ แอด ๆ เรือยเพราะอดหลับอดนอน แต่กัตองทนเอา ... เฮ้อ ! แล้ววันหนกัดังจะไปไหนล่ะ ?”

ข้าพเจ้าเลยตอบไปบ้างว่า

“วันนี้เป็นวันคล้ายวันเกิดของเพื่อนของ ผมคนหนึ่งครับ เราเรียนด้วยกันและรักกันมาก เขาต้องการจะฉลองวันเกิดด้วยการพาเที่ยวอยุธยา เพราะเขาเคยอยู่มาก่อน วันนั้นกัมากันมากมายเชย ครับ ทั้งหญิงชายรวมทั้งหมดด้วยกันก็เจ็ดคนด้วยกัน โดยเฉพาะวันนี้เป็นวันเสาร์ด้วย เรากัเลยเที่ยวกันสนุกสนาน เขารอ ๓ ล้อ ๔ คัน เทียววังโบราณและที่อื่น ๆ อีก และหลังจากเที่ยววัดพระนอนแล้วพวกผมก็พากันกลับทางเจดีย์สามองค์ วังโบราณ เสด็จรถสามล้อคืนที่ผมนั่งมากับเพื่อนอีกคนหนึ่ง! กัดเฉยกับรถแก่งคันหนึ่งเขา รถที่ผมนั่งมากัเฉยเฉยหลกพลิกคว้างดง วงลัขรถคดงเสียห้ายับเย็น คนขับสามล้อคนนั้นกระเด็นจากรถได้รับบาดเจ็บ

ศีรษะแตก เพราะไปกระแทกกับก้อนหินที่พบ
 เข้า ส่วนผมและเพื่อนบาดเจ็บเล็กน้อย มีหน้า
 ขารถเก๋งคนนยงแล่นหนีไปเสียอีก พวกผมก็
 เลยพาลุงคนที่ถีบสามล้อนั้นไปที่โรงพยาบาล
 อยุธยา ส่วนรถตามล้อพวกที่มาด้วยก็นำ
 ไปซ่อมแล้ว เป็นที่น่าสงสารมากครับลุงคนนั้น
 ยังไม่ได้สติเลย ต่อมา เพื่อน ๆ ของผมก็กลับ
 ลพบรกันหมดเมื่อตอนเย็นรถบ้านผม คงเหลือ
 ผมหนึ่งและครับที่กลบศพารพิษณุโลก เพราะ
 ผมเพิ่งมาจากโรงพยาบาลเมื่อก่อนเอง เพราะ
 เป็นห่วงลุงคนนั้น เนื่องจากน้ำใจแกล้ว พุดจ่าก็
 เพราะน้ำพึ่ง อากาวแกกค้อยคิดจนแล้วครับ ”
 ข้าพเจ้าหยุดเล่า แล้วสังเกตเห็นว่าบ้านคน
 มีท่าทางกระวนกระวาย ข้าพเจ้าอดใจโล่งอก
 ที่แกไม่ซักอะไรต่อไปอีก เพียงแต่พยักหน้ารับ
 รู้ค่าบอกเล่าของข้าพเจ้า สักครูแกก็หยิบเอา
 ขวดข้าวขนาดเล็กออกมา พอเปิดฝาค่อยออก
 ข้าพเจ้าก็เห็นว่าเป็นข้าวและกับข้าว ชนิด
 เป็นข้าวสวย ซึ่งหุงด้วยข้าวชนิดที่ไม่ค่อยดีนัก
 ข้างบนมีกระตังเล็ก ๆ อยู่ใบหนึ่ง บรรจุนาฬิกา
 ประมาณค่อนกระตัง นอกนั้นก็เห็นมีมะเขือ
 เปราะและผักกระเฉด คิดว่าคงต้มกับน้ำกะทิ
 เพราะมีรอยคราบสีขาว ๆ ติดอยู่ ข้าพเจ้านึก
 ขมน้ำใจของแกอยู่ในใจ เมื่อแกเซอเชิญให้

ข้าพเจ้าร่วมรับประทานอาหารด้วย แต่ข้าพเจ้าปฏิเสธ
 ไปว่าอิ่มแล้ว บ้านคนนั้นนั่งกมหนักมากกินข้าว
 ที่เตรียมมาอย่างเอร็ดอร่อยตามประสาแขก บาง
 ขณะก็ชำเลืองมองดูข้าพเจ้าคล้ายกับจะบอกว่า
 ข้าวมั่นอร่อยเหลือเกิน

ขณะนั้นเกือบจะถึง ๒๐.๕๕ น. แล้ว รถ
 กรุงเทพฯ - พิษณุโลก กำลังจะเข้าสู่ชานชลา
 สถานี พอหนีไปอีกที่ข้าพเจ้าก็เห็นบ้านคน
 กำลังเตรียมตัวที่จะขายของกับขบวนรถที่จะมา
 ถึง เพราะแกกินข้าวอิ่มแล้ว ขณะนั้นผมก็
 ค่อย ๆ ซาเมื่อดลง หลังจากที่ขบวนรถกรุงเทพฯ
 พิษณุโลก มาเทียบชานชลาแล้ว ข้าพเจ้าก็ก้าว
 ขึ้นรถหาที่นั่งที่หนึ่งในรถคนนั้น พลังหลับตา
 ลงด้วยความเหนื่อยอ่อน เปลาห์หรือ! ข้าพเจ้า
 หลับตาอยู่ก็จริง แต่ใจสติได้หยุดคิดเลย รู้สึก
 ว่าบรรยากาศขณะนั้นช่างเศร้าเสียจริง นหรือ
 โลกมนุษย์? บ้านคนนั้น คนถีบรถสามล้อ ประ
 ดิถี อยู่แฉ่ง เพื่อนของข้าพเจ้าที่พาแฟนสาว
 และเพื่อน ๆ เทยวันนั้น อนิจจา ถ้าข้าพเจ้าจะ
 บอกอะไรกับท่านผู้อ่าน ท่านจะคิดอย่างไรหนอ?
 จริงซนะเป็นการดีแล้วที่ข้าพเจ้าไม่ได้เล่าให้บ้าน
 คนนั้นฟังว่า ข้าพเจ้ามีเพื่อนอยู่คนหนึ่ง ซึ่งวัน
 นั้นก็ไปเที่ยวอวยุชยาด้วยกัน เขาเคยเล่าให้
 ข้าพเจ้าฟังว่า เขาอยู่กับอาที่ลพบุรี แต่พ่อแม่

ที่แท้จริงนั้นอยู่ที่อยุธยา จะเป็นไปได้ไหมหนอ
 ที่ประสิทธิ์เพื่อนของข้าพเจ้าจะเป็นบุตรที่แท้จริง
 ของบ้านคนนั้น ถ้าจริงทำไมจึงไม่พาพวกเพื่อนๆ
 ไปหาพ่อแม่ที่แท้จริงของเขาบ้าง หรือเขาจำ
 ไม่ได้ หรือเขากลัวว่าจะอายเพื่อนๆ เขา
 เลอะ การเที่ยวเตร่ครั้งนประสิทธิ์เพื่อนของ
 ข้าพเจ้าเป็นคนออกค่าใช้จ่ายเกือบทั้งหมด และ
 ก็ใช้อย่างสุวยสุวาย ข้าพเจ้าทราบดีว่าเป็น
 การใช้จ่ายที่เพื่อจะอวดเพื่อนๆ โดยเฉพาะ
 สุชาติ เพื่อนหญิงที่เขาแสนรัก ข้าพเจ้านึกถึง
 ภาพเมื่อคราวเรากินอาหารมอกกลางวันจน
 ประสิทธิ์แดงอย่างไม้อืน ข้าพเจ้านึกถึงภาพ
 อาหารอย่างตหวานแจก พร้อมทั้งกับชาวทกน
 กันคนละนิดละหน่อย แล้วหวนมาระลึกนึกถึง
 ชาวและกับชาวที่บ้านคนนั้นกันเมื่อกัน อ้าหา!
 นถ้าหากว่าเราเจอกับชาวอย่างคหเหลือมากมาย
 เมื่อคชนกลางวันมาให้บ้านคนนั้น แกดงจะดีใจ

มากชนะ อึ่ง เป็นการคิดแล้วที่ข้าพเจ้ามาได้เล่า
 ให้บ้านคนนั้นฟังว่า ผู้ที่ถบสามดอให้มมจนจน
 และประสมอบัตเหตุจนคหระแตกไม่ได้สติ คือ
 สามี่ของแก่นนเอง ข้าพเจ้าคงเดาถูกแล้ว
 เพราะเหตุว่ากรรมกรสามดอที่ไปด้วยกันบอก
 ว่าลุงคนนั้นอยู่เชิงสะพานปรัตธารงค์ เมียแก
 ชายของที่สถานีรถไฟ อนิจจา! รถไฟดับสถานี
 อยุธยาไปแล้ว คงทงให้บ้านคนนั้น โอ้บ้าน
 นถ้าแก่ทราบเรื่องราวแล้วหรือยังหนอ? แกดง
 คิดอย่างไรบ้างเมื่อไม่พบสามที่บานและแกดงจะ
 ทำอย่างไร? แล้วพวกลูกๆ จะไป ร.ร. อย่างไร
 เมื่อพ่อไม่สามรถกับรถได้ เพราะยังบ่้วยอยู่?
 ข้าพเจ้าจะบอกเรื่องนกับประสิทธิ์ดใหม่? รู้สึก
 ว่าสมองข้าพเจ้าว่าวุ่นเหลือเกิน ข้าพเจ้านง
 คิดถึงเรื่องตางๆ เหล่านไปตลอดคทาง พร้อม
 ทงพมพมไปคนเดียว นหรือโลกมนุษย์! .

แมนเพื่อนดี	มีหนึ่ง	ถึงจะน้อย
ดีกว่าร้อย	เพื่อนคิด	ริษยา
เหมือนมีเกลือ	นึกเหนื่อย	น้อยราคา
ยังดีกว่า	น้ำเค็ม	เต็มทะเล

ปกิณกะเรื่องความรัก

□ “ความรัก” มักมีหลายแง่ . . . แต่ก็น่าศึกษาทางนั้น ท่านจะไม่ลองอ่านความคิด
ด้านนี้เรื่อง . . . ความรักจากอีกคนหนึ่งหรือ □

ฉันว่า

เมื่อใดที่ฉัน ได้พบการทะเลาะวิวาท

ได้พบความอิจฉาริษยา

ได้พบการคอยขัดขวางเพราะความแข่งดีในทางที่ผิด

ได้พบความดูหมิ่นเหยียดหยาม

ได้พบความถอเน้อถอตัว ^{ดูถูก} ^{ดูแคลน}

ได้พบการเห็นแก่ตัวอย่างน่าทึ่งเหลือปานแล้ว

มันทำให้ฉัน . . . ต้องนึกถึงคุณสมบัติอันหนึ่ง ซึ่ง . . . น่าจะได้รับการส่งเสริมอย่าง
ยิ่ง คุณสมบัติอันนั้นก็คือ “ความรัก”

เขารว่า

ความรักเป็นสิ่งที่ประจำตัวบุคคลเราทุกรูปทุกนาม แต่เราใช้กันในวงแคบ เรามัก
จะเข้าใจว่า ความรักนั้นควรใช้เฉพาะแต่ . . . ในครอบครัว และมีตรรกะสนมกันเท่านั้น มิได้
คิดที่จะให้ความรักของเราแผ่ออกไปอย่างไพศาลแก่ทุกคน . . . ไม่เลือกเพศ . . . เลือกวัย หรือ
ชนวรรณะ

ขอให้สังเกตว่า ที่ใดมีความรักแทรกอยู่อย่างบริสุทธิ์ แม้แต่เพียงเล็กน้อย ^{ที่นั้น} :-

เราจะได้พบความราบรื่นสนุกสนาน

เราจะได้พบความกรุณาปราณี

เราจะได้พบความมีใจกว้างขวาง

และความช่วยเหลือซึ่งกัน . . . และกัน

ก็... ถ้าหากทุกคนจะได้แบ่งความรักของตนออกไปคนละเล็กคนละน้อย... ความรายน
 วน... ความสามัคคี... ความเห็นอกเห็นใจ... จะไม่กว้างขวาง และแน่นแฟ้นยิ่งขึ้นไป
 กว้างออกหรือ!!

ความรักทำให้เรา... รู้จักลิ้มความขมขื่น รู้จักให้อภัยกัน ความรักทำลายความ
 อิจฉาริษยา ทำให้รู้สึกปลื้มปีติตอสิ่งที่บุคคลอื่นได้มาด้วยความชอบธรรม เพื่อความรักแทรก
 เข้าไปในที่ใด ความโกรธ... ความเกลียด... ความขมขื่น... ความไม่พอใจ... ความ
 เหวียดเหวียดเปรียบ... จะสูญไปทันที เพราะสิ่งเหล่านี้กับความรักอยู่ด้วยกันไม่ได้

ท่านผู้ทรมาณใจตนเองเป็นเวลาปี ๆ ด้วยนิสัยมั่วทะลุนั้นเดียว ด้วยความวิตกกังวล
 ความกลัว ความขุ่นหมอง

ท่านผู้มีชีวิตเปล่าเปลี่ยว ขมขื่น และเศร้าหมอง

ท่านผู้มองเห็น โลกเป็นนรก

ท่านผู้มองเห็น โลกเป็นที่ไม่น่าอยู่

ท่านผู้ผิดหวังจากการแข่งขัน

ท่านผู้ผิดหวังต่อความปรารถนา ทั้งนด้วยการใช้วิธีอันมาแล้ว

... ห... ตุ... ไ... ณ... น ท่านจึงไม่ลองพยายามปลูกความรักขึ้นในใจของท่าน

ข... อ ให้ท่านหันใช้ความรักสักหน ท่านจะได้รับความเบิกบานสำราญใจ ท่าน

จะเห็นว่า โลกของเราได้กลายเป็นสวรรค์อย่าง ทัน ตา เห็น

ทั้งนและทั้งน เขากับฉันก็ร่วมกันว่ามาจนถึง ณ ที่สุดแล้ว □

สวัสดี

ชีวิต - พฤษภา

น. นนทวงศ์

ชีวิตเราเปรียบพฤษภาอย่าดูถูก
เร่ิงเพาะปลูกวิทยาอย่าหลงไหล
หม่นรตนาความเพียรเป็นบัจจย
กิเลสไซ้เปรียบหนอนทอนปัญญา
อันปยุ่นเปรียบศาสตร์สรรพวิทย์
ดอกผลติดกแยกแตกสาขา
อีกมากใบใช้ประโยชน์โภชนา
เปรียบคนตีชีวิตสร้างผลงาน
เป็นประโยชน์ต่อสังคมมนุษย์
ประเสริฐสุดล้ำค่ามหาศาล
ถ้าขาดปยุ่นขาดเพียรหนอนบ่อนรุกราน
อุปมาคนพาดพเนจร
เกิดเป็นคนรกโลกไม่มีค่า
แต่รทญ้างยังประโยชน์โคกาสร
อันรากแก้วต้นไม้นั้นมันถาวร
อย่านั่งนอนสร้างหลักฐานมั่นคงเฮย

รัก . . .

รักหนึ่งนมนไว้ชาติไทยแน่

รักสองรักศาสน์แท้ไม่แปรผัน

รักสามรักวงศ์จักรีชนนรินทร์

รักสี่รักเทิดทูนแม่พ่อแม่เรา

รักห้ารักพี่น้องปวงสมัค

รักหกรักครูบาพาทนเชลา

รักเจ็ดรักนุชอนงค์คงนานเนา

รักแปดรักมิตรเราไม่เบาเอย

หักใจ . . .

รูตวดวาพไม้มคกด

เหมือนกระต่ายหมายรักสมัคเร

อยู่แดนดินป่าเปลี่ยวเฝ้าเหตียวแด

คงมีแต่ตรอมตรมชื่นชมใจ

สุดอาจเฝ้าเฝือกายให้หมายรัก

ด้วยเกียรติอันสูงนักรักไม่ไหว

ขอลาพรากจากนางเห็นห่างไกล

สู่พงไพรเล่นกายจนตายเอย

รถชน

ทุกวันนี้เราจะได้ยิน ได้ฟัง ได้เห็น และได้อ่านเรื่องราวของอุบัติเหตุอันเกิดมาจากรถยนต์อยู่บ่อย ๆ อาจจะเป็นรถคว่ำ รถตกถนน แล้วมีคนตายหรือบาดเจ็บพวักทำยมากบ้างน้อยบ้างแล้วแต่กรณี อาจจะเป็นรถยนต์ชนกับรถยนต์ รถยนต์ชนคน รถยนต์ชนตามล้อ สองล้อ หรือรถยนต์ชนรถบดถนนก็อาจจะเป็นได้ ผลก็คือคนตายหรือบาดเจ็บไปตามธรรมเนียมของการชนกัน เมื่อเกิดการชนกันขึ้นแล้วแน่นอนที่สุดจะต้องมีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งผิด หรืออาจจะผิดด้วยกันทั้งสองฝ่ายก็ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีรถยนต์ชนคน บางคนเข้าใจหรือคิดเตาเอาว่า รถชนคนเมื่อใดคนขับรถจะต้องเป็นฝ่ายผิดอยู่วันยังค่ำ ซึ่งความเข้าใจอันนี้ยังไม่ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ในวิทยาการที่ถือเป็นแนวทางในการพิจารณา อาจจะเป็นได้ทั้งฝ่ายถูกชน (หมายถึงคน) เป็นฝ่ายผิด ซึ่งตามหลักของวิชาการแขนงหนึ่งที่มีใครก็ไม่ทราบตั้งชื่อไว้ว่านิติเวชวิทยา ได้วางกฎเกณฑ์ในการพิจารณาหาฝ่ายผิดเมื่อเกิดการชนขึ้น และวิชาการแขนงที่เอ่ยนามนี้เป็นที่ยอมรับนับถือกันอย่างกว้างขวางในหมู่นักที่เกี่ยวข้อง (และรู้) และจำเป็นจะต้องใช้วิชาการแขนงนี้ในหน้าที่ของตน บุคคลที่จะต้องใช้มากที่สุดก็คงจะได้แก่เจ้าหน้าที่ตำรวจ ซึ่งมีหน้าที่จะต้องทำการทงสืบและสอบสวนเพื่อให้ได้ทงรายละเอียดและข้อจริง (เท็จไม่เอา)

สำหรับหลักเกณฑ์ในทางนิติเวชวิทยา ที่ใช้เป็นเครื่องมือพิจารณาหาฝ่ายผิดในกรณีรถชนนั้นผมสาระที่คิดว่าสำคัญดังนี้

เขา (ใครก็ไม่รู้) กล่าวไว้ว่า เมื่อคนขับรถยนต์ทุกคนเห็นว่ามีอะไรขวางหน้าอยู่กลางถนนหรือข้างถนนก็ตาม ถ้าขับไปปล่อยให้รถวิ่งต่อไปแล้วคงจะชนเจ้าสิ่งที่จะเคลื่อนออกมาขวางอยู่นั้นแน่ ๆ แล้วท่านผู้ถือพวงมาลัยอยู่บนรถก็จะตัดสินใจทันทีว่า จะต้องหยุดรถเป็นแน่แท้ ระยะเวลาที่ตามองเห็นวัตถุที่จะถูกชนแล้วรายงานไปสมอง สมองดังไปยังประสาทให้ยกเท้าขึ้นเหยียบเบรกลงไปให้เต็มทีเพื่อจะหยุดรถนั้นจะต้องเสียเวลาไปบ้าง ระยะเวลาตามหลักวิชาการที่มชื่อข้างต้นเขาเรียกว่า Reaction time (ระยะเวลาการตัดสินใจ) คนปกติจะมี Reaction time $\frac{3}{4}$ วินาที ซึ่งตามอยู่ข้างบนขีดอยู่กลางล้ออยู่ข้างล่างตามหลังมาด้วยวินาทีนั้นเป็น Normal reaction

time (สำหรับคนขับรถที่ Normal ด้วย) ถ้าเกิดเป็นกรณีของคนขับรถปกติ อาจจะใช้จิต
 จิต (บ้า) สติไม่สมบูรณ์ (เกือบบ้า) หรือเมา (บ้าและไม่บ้าปนกัน) หรือบ้ามัน
 (หวานก่อนแล้วก็เป็นทั้งเผ็ดทั้งขมทั้งเค็มทั้งขื่น) แล้ว Reaction time จะต้องมากกว่า $\frac{3}{4}$
 วินาทีที่ทักกรณีไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งจะเกิดเรื่องบ่อย ๆ สำหรับกรณีที่เมาแล้วยังขับรถ
 Reaction time ต้องมากกว่า $\frac{3}{4}$ วินาทีแน่ แต่จะมากขึ้นไปอีกเท่าไรนั้นก็ต้องแล้วแต่ฤทธิ์ของ
 แอลกอฮอล์ (Ethyl alcohol ใครจะกิน Methyl alcohol ผมจะทำให้ฟรี ๆ) ในร่างกาย ถ้า
 ยิ่งเมามากเท่าไร Reaction time ก็ยิ่งมากขึ้น แต่จะอ้างกับพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้มลายาวผู้
 พิทักษ์สันติราษฎร์ว่า อาตมานเมา (หรือบ้าหรือมันไป) จึงขอให้คิด Reaction time มากขึ้น
 จาก $\frac{3}{4}$ ตามอัตราส่วนของการเมานั่น เขาขอมไม่ได้ เขาจะต้องคิด Reaction time $\frac{3}{4}$ ตาม
 อัตราของคนปกติตามเดิม เพราะในกฎจราจรไม่มีเล่มไหน หน้าไหน บรรทัดไหน หรือตัวไหน
 เขียนไว้ให้ (คนปกติ) อ่านได้ความว่า คนที่ขับรถทุกคนต้องดื่มเหล้าก่อน ไม่ใช่เน้นผิดกฎ
 จราจร ต้องถูกจำคุก... เตือนหรือปรับ..... หรือทั้งจำทั้งปรับ ใครหากฎจราจรที่มีข้อความดัง
 กล่าวที่เจ้าหน้าที่จราจรประกาศใช้มายืนยันได้ ผมจะให้ของตอบแทนตามที่เรียกร้องทุกประการ
 (ไม่มีข้อยกเว้นเลย)

นอกจาก Reaction time แล้วก็มีอีกอย่างหนึ่งตามมาด้วยก็คือ Braking distance
 (ระยะห้ามล้อ) เมื่อคนขับรถเหยียบเบรคลงไปเต็มที่แล้ว ไม่ใช่ว่ารถจะหยุดได้ทันที รถอาจจะ
 ดันไปตามพื้นถนนอีกนิดหน่อย ซึ่งระยะห้ามล้อนั้นคำนวณได้ตามหลักฟิสิกส์ธรรมดา แต่จะต้องรู้
 ก่อนว่าประสิทธิภาพของเบรคถนนมักเปเปอร์เซนต์ จึงจะคำนวณได้ ซึ่งประสิทธิภาพของเบรครถ
 นี้ทั่วไปถือมาตรฐานว่า

- ๐% - ๓๓% ใช้ไม่ได้
- ๔๐% - ๔๙% พอใช้
- ๕๐% - ๕๙% ดี
- ๖๐% ขึ้นไป ดีมาก

(มาตรฐานนี้ใช้เป็นมาตรฐานสำหรับเบรคเท้า)

ทางการตำรวจจราจรเมืองไทย ถือประสิทธิภาพของเบรค ๔๐% เป็นเกณฑ์ต่ำสุด แล้ว
จะหยุดได้ขณะใช้อัตราเร็วต่าง ๆ ตามตารางนี้

อัตราเร็ว ก.ม./ช.ม.	10	15	20	25	30	35	40	45	50	55	60	65	70	75	80
ระยะห้ามล้อ 40% คิดเป็นเมตร	0.98	2.21	3.93	6.41	8.83	12.01	15.73	19.61	24.43	29.71	35.42	39.97	48.18	55.33	62.92

เมื่อได้ Reaction time ซึ่งสามารถหาระยะทางได้ โดยคิด $\frac{3}{4}$ วินาที และได้
Braking distance ตามตารางแล้ว เอาทั้งสองอย่างมารวมกันเข้า (Reaction time + Braking
distance) ก็เป็น Stopping distance (ระยะหยุด)

เช่น รถวิ่งด้วยความเร็ว 60 ก.ม. / ช.ม.

Reaction time (คิดเป็นระยะทาง) เท่ากับ $\frac{3}{4} \times \frac{60 \times 1000}{60 \times 60} = 12.50$ ม.

Braking distance (ตามตาราง) เท่ากับ 35.43 ม.

ดังนั้น Stopping distance เท่ากับ 12.50 + 35.43

เท่ากับ 47.93 ม.

ถ้าจากการชนกันในบริเวณที่อนุญาตให้ขับรถได้ไม่เกิน 60 ก.ม./ช.ม. แล้วจาก
การตรวจสอบของเจ้าหน้าที่ เมื่อพบว่า Stopping distance เกิน 47.93 ม. ก็เป็นการขับรถ
โดยประมาท ผู้ขับรถต้องรับผิดชอบตามกฎหมาย และชดใช้ค่าเสียหายตามควรแก่กรณี ถ้า

Stopping distance ไม่เกิน 47.93 ม. ก็เป็นอุบัติเหตุไป

ดังนั้นสาระสำคัญที่ความยากเพื่อพิจารณาว่า การที่เกิดรถชนนั้นเป็นการประมาทหรือ
อุบัติเหตุเท่านั้นเอง เพื่อต้องการทราบฝ่ายผิดตามหลักนิติเวชวิทยา

หลักเกณฑ์ที่ความยากเป็นเพียงการพิสูจน์อย่างหนึ่งที่ใช้ เพื่อหาผู้ที่จะต้องรับผิดชอบตามหลัก
วิชาอย่างหนึ่งเท่านั้น มิได้หมายความว่ารถชนแล้วจะใช้หลักนิติเวชวิทยาไป เพราะบางทีการหา

Braking distance นั้นยากยิ่งกว่าเช่นภ.เขาชนครกเสียอีก ก็เป็นหน้าที่ของตำรวจที่จะต้องหา
หลักฐานอื่นประกอบ (ย่อหน้าสุดท้ายนี้ นิติเวชวิทยาไม่ได้กล่าวไว้ แต่เขียนไว้เพื่อลดปริมาณ

การเขียนผู้เขียน)

บุญชู

ขบ - คิด

- ความพลัดพราก การสิ้นสุด มีอยู่ในทุกสิ่ง
- จะเป็นกระต่าย หรือเต่าไม่สำคัญ ขอให้ถึงหลักชัยก่อนเป็นใช้ได้
- ความรักเป็นแมลงที่ขกขุมที่สุด มักชอกชอนเข้าไปในหัวใจหนุ่มสาว บางครั้งมันมากับเสียงเพลง เสียงฟ้าร้อง เสียงน้ำไหล แต่บางครั้งก็คดลนมากับเสียงร้องไห้และน้ำตา
- ถ้าปรารถนาจะอบอุ่นอยู่กับอ้อมอกของความรัก อย่าขายหัวใจให้แก่ใครและค่านำเงิน
- หญิงที่พยายามบำรุงความงาม คือหญิงที่ทำลายความงามของตัวเอง
- หัวเดียวกันแต่ละติ เพราะถ้าหลายหัว หัวอื่น ๆ ย่อมไม่ใช่หัวเรา
- ความรักกับความเกลียด มีใช้คู่กัน แต่ก็เดินสวนทางกันไปมา โดยไม่ทักทายกันและไม่ยอมหลบกันด้วยกัน
- ดอกไม้ที่ไม่เหี่ยวแห้ง คือดอกไม้ปลอม
- ภริยาสาว เหมือนยาพิษแก่สามีชรา
- กลืนไม่เข้า ก็คายมันออก
- หมาไม่เห่า กัมเขี้ยวเหมือนกัน
- ความอ่อนละโมของสตรียอมเป็นความ "หวาน" แต่ถ้าบุรุษขาดเสียซึ่งความแข็งแรงอันเป็นสมบัติของตนแล้ว ก็ไม่อาจพบสิ่งซึ่งโลกยกให้เป็นความหวาน
- เป็นชายต้องเรียนรู้ทุกอย่าง แม้กระทั่งภาษาของหญิง
- ผู้หญิงก็เหมือนม้าสาวพยศ ต้องคอย ๆ ปลอบจึงจะควบได้
- ยิ้มให้กับความง่วง เย้ยให้กับความเหงา หยันให้กับความเหน็ดเหนื่อย เมื่อนันท่านจะชนะ

- พุดเพียงครึ่งหนึ่งของความคิด ตกว่าคิดเพียงครึ่งหนึ่งของการพุด
- หญิงทวยและรูปสวย เป็นภยแก่ชายมากกว่าหญิงทจนและรูปชั่ว
- ผู้หญิง นอกจากจะชอบชนะแล้ว ยังชอบแพอีกด้วย
- นาทาเป็นภาษารักที่อ่อนหวาน แต่มายามากที่สุด
- เดียงตะอนว่าให้และเดียงหัวเราะอันแจ่มใสของหญิง คือนาทาของกระเป่าเงินชาย
- อย่าลุกก่อนห้าม
 - อย่างามก่อนแต่ง
 - อย่าแต่งก่อนแตก
 - อย่าแปดก่อนเจ็ด
- อย่าดำเรจก่อนท่า
 - อย่าค้ำก่อนมัต
 - อย่าจืดก่อนจาง
 - อย่าดางก่อนเปอน
- อย่าเลอนก่อนลิม
 - อย่าดมก่อนนุ
 - อย่ารูก่อนเกิด
 - อย่าเลิกก่อนยก

โลกนี้เป็นของใคร ?

“แมวมอง”

ปัญหาที่น่าสนใจเรื่องหนึ่งคือปัญหาที่ว่า “โลกปัจจุบันควรเป็นของผู้หญิงหรือของผู้ชายกันแน่” ที่นำปัญหานี้ขึ้นมาเพราะมีสตรีฝ่ายหนึ่งเสนอว่า “โลกนี้ควรเป็นของสตรี” อย่างไม่มีปัญหาโดยอ้างข้อเท็จจริงดังนี้

๑. Mr. James B Carcy ประธานสหภาพกรรมกรไฟฟ้าสากลแห่งสหรัฐได้เขียนข้อความยืนยันไว้ว่า ในปัจจุบันโลกนี้เป็นของสตรีอย่างแท้จริง

๒. จากมูลเหตุ ข้อ (๑) ทำให้ผู้ชายต้องหาทางสำรวจและออกเดินทางไปสู่อวกาศยิ่งขึ้นไปทุกที (เพื่อไปหาที่อยู่ใหม่อีก)

ทางด้านประวัติศาสตร์จากสถิติของสหรัฐอเมริกา

- ในด้านกรงาน มีสตรีทำงานถึง ๒๒,๐๐๐,๐๐๐, คน
- ในด้านโภคทรัพย์ มีสตรีเป็นเจ้าของโภคทรัพย์อยู่ถึง ๓ ใน ๔ ของทั้งหมด
- ในด้านการศึกษา สตรีเป็นนักศึกษามาก เป็นแชมป์นักเรียน และเป็นผู้เชี่ยวชาญในการชิม

นอกจากนี้ยังมีสตรีเป็นผู้พิพากษา เอกอัครราชทูต รัฐมนตรี นายกรัฐมนตรี ประมุขบริหารประเทศ

ที่ยกตัวอย่างมานั้นเป็นคำเสนอของสตรีโดยทั่ว ๆ ไป แต่สำหรับผู้ชายเขามักจะกล่าวว่า “โลกนี้ควรเป็นของสตรีจริงหรือ ?” แล้วเขาก็จะให้เหตุผลที่ว่า ผู้หญิงกล่าวทั้งหมดนั้นถูก แต่เป็นปัญหาที่อยู่เพียงนอกบ้านเท่านั้น ถ้าคิดโดยทั่ว ๆ ไปแล้ว แม้แต่เพียงในบ้านที่เป็นส่วนเล็ก ๆ ซึ่งทุกชีวิตจะต้องเริ่มต้นจากภายในบ้านทั้งนั้น และผู้หญิงทั่วไปก็ต้องยกย่อง ให้ชายเป็นผู้ครอบครองอย่างไม่มีปัญหา ในระยะที่เป็นเด็กทารกชายก็ได้ แม้ เป็นผู้เลี้ยงดู แต่พอเติบโตเป็นหนุ่มใหญ่ชายก็มี ภรรยา เป็น

ผู้คอยปรนนิบัติ เมื่อยามแก่เฒ่าชายก็ได้ ลูกหญิง เป็นผู้คอยรับใช้และใกล้ชิดยิ่งกว่า ลูก
ชาย เสียอีก

จากแง่คิดนี้เองทำให้ชายคิดว่า โลกนี้ควรจะเป็นของตนมากกว่า
ข้อคิดทั่วไป ตำแหน่งที่เหมาะสมที่สุดของหญิงก็คือตำแหน่ง อยู่กับบ้านนั่นเอง
แต่สำหรับโลกปัจจุบัน ภาวะของสังคมการครองชีพยุ่งเหยิง ทำให้หญิงต้องดิ้นรนเพื่อปฏิบัติ
ตนช่วยสังคมและครอบครัว ดังนั้นหญิงจึงมีโอกาสดันคว้าหาความรู้ และใช้ความรู้ความ
สามารถกันมากขึ้น แต่อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่า หญิงจะมีสมรรถภาพ และเก่งกล้าสามารถ
ยิ่งขึ้น ก็ไม่ควรถือว่าตนจะเป็นผู้ครองโลกฝ่ายเดียว โลกควรเป็นของชายด้วย ตามกฎแห่ง
ความจริงแล้วย่อมไม่มีผู้ชายคนไหนชอบอยู่ร่วมกับหญิงที่ฉลาดกว่าตน ฉะนั้นหญิงควรจะยึดทาง
สายกลางดีกว่า คือปฏิบัติตนอย่างมีคุณลักษณะของ ภรรยา แม่ แม่เรือน เพื่อน และทำ
งานช่วยเหลือสังคม ไม่ว่าจะมีส่วนใดเปลี่ยนแปลง อย่างไม่รู้ตัว ถึงแม้ว่าหญิงจะมีความรู้ความ
สามารถมากกว่าชาย โลกก็คงเป็นของชายอยู่ในทุกวันนี้ ทั้งนี้เพราะการยอมยกให้ชายเป็นเจ้าของ
ของโลก ก็จะได้และฉลาดกว่าการที่จะคิดว่าโลกควรเป็นของหญิงแต่ฝ่ายเดียวโดยสิ้นเชิง

“ท่านลองคิดดูซิว่าโลกนี้ควรเป็นของใคร ของหญิงหรือของชาย”

มา-ดี-ไป-ดี

มา ให้ดีมีธรรมประจำจิต

ดี จะติดต่อดังเมื่อยังอยู่

ไป ให้ดีมีธรรมช่วยคำชู

ดี จะอยู่เมื่อพรากจำจากไป

ผู้ชายที่ตอ้งห้าม

เพื่อให้ท่านทั้งหลายในทันทีได้ทราบว่า ชายที่มีภูมยาดังกล่าวนี้แหละเป็นชายประเภทต้องห้าม คือ

๑. ผู้ชายที่ชอบบริการหรือช่วยเหลือผู้หญิงมากเกินไป
๒. ผู้ชายที่ทำเป็นว่า "ไม่สนใจผู้หญิง"
๓. ผู้ชายที่ได้นำหอมโดยไม่เลือกโอกาส
๔. ผู้ชายที่ชอบแสดงตนว่าเป็นผู้ใหญ่ที่ใจดี ให้ความเมตตาและเอ็นดูแก่เด็กสาวรุ่น ๆ และในขณะที่เดียวกันก็เกลียดจำชื้อผู้หญิงสาว ๆ ไม่ค่อยได้
๕. ผู้ชายที่บ่นวรดกับผู้หญิง (อาจเป็นคู่รักหรือคู่หมั้น) แล้วหันไปมองหญิงอื่นจนเหลวหลัง
๖. ผู้ชายที่หัวผมเรียบแปด จนไม่มีกระดูกเลยสักเส้นเดียว
๗. ผู้ชายที่ไม่รักเด็กและไม่ชอบสัตว์
๘. ผู้ชายที่ส่งอาหารให้ตนเองก่อน ชนรอก่อน ชื้อชของของตัวเองก่อน และคิดถึงเรื่องตัวเองก่อน
๙. ผู้ชายที่ชอบคุยอวดตัวเองและพูดจาที่บถมคนอื่น ๆ เพศเดียวกัน
๑๐. ผู้ชายที่ไม่ชอบทำงานหรือชเกยจ
๑๑. ผู้ชายที่ชอบคุยอวดอ้างถึงตัวเองว่า "ผมไม่ใช่คนตระหนี่ หรือไม่ใช่คนพลพัตินจุใจเลย" (แต่ความจริงนั้นแหละจะปรากฏออกมาภายหลังว่าเขาเป็นคนเข้มงวดกวดขันตัวร้าย)
๑๒. ผู้ชายที่ชอบพูดให้ใตยีนบ้อย ๆ ว่า "ถ้าผมมีเมียหรือถ้าผมแต่งงานกับคุณผมจะไม่ยุ่งกับเงินรายได้ของคุณเลยจนนิตเดียว" ฟังระวังให้ตว่านั่นคือจุดที่เริ่มต้นที่เขาเตรียมจะชูง
๑๓. ผู้ชายที่ไม่เอาใจใส่ในเรื่องการแต่งผมหรือการแต่งตัวของผู้หญิงเลย
๑๔. ผู้ชายที่ไม่มีความเชื่อเฟอต่อญาติของเราเลย

ผู้หญิงที่ต้องห้าม

ที่เขียนนี้ผู้เขียนมิได้มีเจตนาจะแกล้งว่าประชดประชันใคร แต่เขียนขึ้นเพื่อประโยชน์ของหนุ่มผู้ชายด้วยกัน และเพื่อที่จะให้เป็นมุกตลกแก่คุณ ๆ ผู้หญิงให้ปฏิบัติตัวเสียใหม่ และเพื่อบอกขอบกพร่องของท่านทำให้ท่านเข้ากับผู้ชายไม่ได้

ลักษณะที่ต้องห้ามของผู้หญิงมีดังนี้ . . . คุณ ๆ ผู้ชายโปรดฟัง!

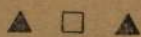
๑. ผู้หญิงที่ขอบลุ่มเพศของตัวเอง
๒. ผู้หญิงที่ขอบตลกผู้ชาย และว่าผู้ชายเหมือนงูกบ
๓. ผู้หญิงที่ขอบ "เฟลิต"
๔. ผู้หญิงที่สวยแต่จริตมาก
๕. ผู้หญิงที่ดแต่ภูมิศาสตร์ แต่ประวัติศาสตร์ไม่ค่อยจะดี
๖. ผู้หญิงที่ขอบเดินร่า, ตม, เล่นการพนัน
๗. ผู้หญิงที่ขอบฟังเพื่อ หรรหาวเกินฐานะ
๘. ผู้หญิงที่ขบน
๙. ผู้หญิงที่ไม่รู้ว่าผู้ชายสำคัญอย่างไร
๑๐. ผู้หญิงที่เหยียบขี้ไก่ไม่ฝ่อ
๑๑. ผู้หญิงที่พูดกลับกลอก เพื่อเจ้อ
๑๒. ผู้หญิงที่ขอบทำตัวเป็นผู้ดี . . . เก้า

ผู้หญิงทั้ง ๑๒ ประเภทนี้ พวกเราผู้ชายไม่ควรสนใจ เพราะเธอไม่มีประโยชน์อะไร มีแต่พิษเสียแหวะมาก - จึงขอเตือนเพื่อนชายทั้งโลดทิศต และทั้งโลดที่ไม่สตฟังตระหนักให้ดี "อย่ามองผู้หญิงแต่ในทางวิทยาศาสตร์ ควรมองในแง่ประวัติศาสตร์ด้วย" ที่เขียนนี้เพื่อประโยชน์ดังกล่าว ถ้าผู้ใดคิดจะตำผู้เขียน ผู้เขียนก็จะถือว่าเป็นบุญของผู้เขียนเอง

"K. K. K."

หยิบ - ยก

สวัสดิ์ อำนก

ชีวิตแรกเริ่มเกิดขึ้นได้อย่างไรไม่มีใครอธิบายได้ เป็นแต่เพียงให้ความเห็นต่าง ๆ นานา สัตว์และพืชมาจากไหนก็ไม่มีใครทราบ ศาสนาหลายศาสนาได้ยกเอาอำนาจความวิเศษที่ลามาตรสร้างชีวิตต่าง ๆ ให้แก่พระเจ้า แต่พระเจ้าคือใครก็ไม่มีใครทราบ แล้วใครเล่าเป็นผู้สร้างพระเจ้า ? ก็คงจะมีพระเจ้าองค์หนึ่งสร้างพระเจ้าองค์แรก อย่างไรก็ตามก็นักวิทยาศาสตร์ไม่ยอมรับทฤษฎีนี้

ลามาร์ก วิศวกรชาวฝรั่งเศส ได้ออกความเห็นที่ "อวัยวะอะไรที่ไม่ใช้เลยและไม่เป็นประโยชน์จะค่อย ๆ ดับไป ส่วนไหนที่ใช้มากมันก็เจริญใหญ่โต"

กฎธรรมชาติได้จัดวางแต่ละสิ่งแต่ละอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย มีทั้งของคู่และของเดี่ยว ของคู่ก็อยู่ข้าง ๆ ถ้าอยู่ตรงกลางก็เป็นของเดี่ยว นี่เป็นกฎอันมีระเบียบของธรรมชาติ ถ้าเราหยิบยกอวัยวะแต่ละชิ้นมาพูดกัน ก็น่าจะนึกถึงสิ่งที่โดดเด่นก่อน อะโรมันโตด อะโรมันเด่นกว่ากัน เรย์ม่อนก็ไปร้อยแปด

มือมนุษย์มีสองมือ คือ มือซ้าย และมือขวา เปรียบให้ก็เป็นหญิงและชาย จะเห็นได้ว่าเครื่องประดับสิ่งของที่มอทั้งสองควรจะมีสีเหมือนกัน แต่ให้มือซ้ายหมด มือขวาไม่ใคร่จะได้อะไรตกแต่ง เป็นต้นว่า แหวน นาฬิกาข้อมือ สร้อยข้อมือ ก็เปรียบได้กับผู้ชายซึ่งเป็นฝ่ายหา คือ มือขวาต้องหยิบต้องควยให้มือซ้าย คือ ผู้หญิงเป็นผู้เก็บรักษา มือซ้ายต้องรอบคอบ สุขุม ไม่ดูร้ายดูง่าย แต่ถ้ามือซ้ายมันเป็นไป งุ่น งิกงอ หรือกุดหายไปก็ต้องย้ายไปประดับมือขวา เปรียบผู้ชายโสดก็เก็บรักษาได้เหมือนกัน

ถ้าจะกล่าวถึงนพทง ๕ ก็เปรียบได้ว่า เราต้องทำตัวให้เด็ดเดี่ยว กล้าหาญตั้งหัว
 แม่มือ ต้องตัดสินใจเด็ดขาดไม่เหลวไหลตงนิ้ว ต้องเป็นคนเที่ยงตรงไม่เอียงทางซ้ายหรือขวา
 หรือโยหน้าโยหลังตงนิ้วกลาง ขงธรรมชาติจะสร้างให้สูงกวานวอน ๆ ต้องทำตนให้เป็นที่รัก
 ของคนทั่วไปไม่เป็นกาลกณีนแก่ใคร ตงนนวนางทงสวมแหวนมีตง่าเป็นราชาศรีแก่มอ ต้องเป็นคนอ่อน
 ละไมไม่ตงตงเป็นการเสียมารยาท แม้จะเป็นคนใหญ่โตก็ตม ถ้ายังถ่อมตัวและอ่อนโยนได้มาก
 เท่าใดก็เป็นการดี ตงนวกออยทคอยและเชยในที่ตาง ๆ อย่างแผ่วเบา

นวมอต้องชวยกันจึงจะหีบตงของได้ หมู่คณะก็จะตงร่วมแรงร่วมใจกัน จึงจะทำ
 การได้สำเร็จ นวแต่ละนวมเข้าหากัน เหมือนหมู่มุ่คณะแสดงควมเคารพชงกันและกัน ไม่ว่าจะ
 จะใหญ่หรือเล็ก

ตงนงปฏิบัติตนให้เป็นประโยชน์แก่สังคมและประเทศชาติเถิด โลกจะไม่ทอดทงใคร
 นอกจากผู้ททอดทงโลก

อนาคตสดใส

“สาวตรี”

ดูก่อน . . .	น้องพี่	ที่น่ารัก
จงตระหนัก	ฟังคำ	จะรำไซ
คุณทุกคน	หนทาง	ยังกว้างไกล
เมื่อเติบโตใหญ่	จะได้สร้าง	ทางเจริญ
ขณะเยาว์	เราไม่ใคร่	จะได้คิด
ด้วยดวงจิต	คิดทะนง	คงหงส์เห็น
ทุกเช้าค่ำ	พริ้วแต่คลั่ง	หวังเพลิดเพลิน
สิ่งใดหนัก	มักจะเมิน	ไม่เมียงมอง
รักแต่เล่น	เห็นแต่ดี	มีแต่สุข
บ้านจะทุกข์	ครูจะเศร้า	เราไม่หมอง
พ่อแม่ชู้	ครูว่า	ทำตาพอง
เพราะเป็นของ	ไม่ต้องจิต	หรือติดใจ
เมื่อยามเล่น	เล่นเถิด	ให้เกิดสุข
ยามสนุก	สนุกเถิด	ไม่เกิดไข
แต่ควรวีเรียน	ต้องเพียรฟัง	โดยตั้งใจ
เพื่อจะได้	ใช้วิชา	ควรวากิน
นอกจากสรรพ	บรรดา	วิชาช่วย
ฟังอ่านวย	หนทาง	สร้างทรัพย์สิน
มีอย่างหนึ่ง	ซึ่งขอให้	ใฝ่ใจจินต์
คืออย่าสน	สติพะวง	องค์ของตน
เอากระแสด	แต่แควน	แทนคั่นข้อง
พินิจมอง	ตรองไป	ให้ถ่วงท่วง
ตั้งโตมอง	ครองไว้	มิให้มัว
ตั้งโตชั่ว	มัวหมอง	อย่าต้องการ

บนทางสายนี้ไม่มีเธอ

อินทนิรันดร์

บนทางสายนี้ ฉันจำได้ว่าครั้งหนึ่งฉันไม่ได้เดินแต่เพียงผเดียวเหมือนเช่นขณะนี้ แต่ข้างกายของฉันในขณะนั้น มีเขาเคียงข้างอยู่ด้วย ฉันไม่เคยคิดเลยว่า เราจะต้องมาแยกจากกันด้วยเรื่องที่คุณคิดว่าฉันไม่ผิด และเขาก็ไม่ใช่ผู้ผิด อินทนิรันดร์! บนทางสายนี้จะไม่เจอมาเดินเคียงข้างทั้งขณะนี้และตลอดไป

หากไม่ใช่พรหมลิขิต หรือทางชีวิตที่วาดให้เราต้องมาพบกันอีกครั้งนั้น ฉันก็คงไม่ต้องมาคร่ำครวญอยู่เช่นขณะนี้ ฉันยังจำได้ถึงครั้งแรกที่เรารู้จักกันใหม่ ๆ ในคืนเลี้ยงต้อนรับนักศึกษา ท่าทางของเขาที่หยิ่ง ๆ ไม่แยแสกับนักศึกษาหญิง ที่ค่อนข้างจะน่าสนใจเช่นฉัน ปกติฉันมีเพื่อนชายหลายคน เพื่อนชายเหล่านี้รู้จักกับฉันโดยที่ฉันไม่เคยสนใจใครเหล่านั้นมาก่อนเลย แต่สำหรับนพพร ฉันแปลกใจที่ทำไมเขาไม่สนใจฉัน จนกระทั่งฉันต้องเป็นฝ่ายแอบสนใจเขาอยู่เงียบ ๆ และได้รู้จักเขาโดยการแนะนำของเพื่อนร่วมวิทยาลัย

“อ้อจำ นึกคุณนพพร พัทธาคม เพื่อน

นักศึกษาใหม่ของเรา คุณนพพรนี้ ออวอรงค์ไชยานนท์ เพื่อนของแอดค่ะ” แอดหรือดาวลัดแนะนำให้เรารู้จักกัน ฉันยิ้มให้เขา และเขาก็ยิ้มตอบ ยังไม่ทันที่ฉันและนพพรจะได้ทักทายกันดาวลัดก็พูดขึ้นอีกว่า

“คุณนพพรบ้านใกล้และคุณพ่อคุณแม่ของเราก็นสนิทสนมกันมาก ฉันจึงอยากให้ออรรค์รู้จักด้วยในฐานะที่เราก็นสนิทสนมกันกับฉัน” ขณะที่พูดดาวลัดก็กระเด้งเข้ามากระซิบใกล้ ๆ หูของฉันว่า “เป็นคนดีทีเดียวนะยายออร์” ฉันไม่ทราบว่าจะพูดอย่างไร จึงถามนพพรว่า

“คุณเป็นนักศึกษาใหม่หรือคะ”

“ครับ” คือคำตอบง่าย ๆ สั้น ๆ ของคนที่ชอนนพพร

ตั้งแต่วางงานต้อนรับ นักศึกษา ฉันนั้นแล้ววันต่อมา ดาวลัด มักนำข่าว เกี่ยวกับ นพพรมาบอกแก่ฉันเป็นประจำ นพพรไปที่ไหน นพพรไปที่ไหน ที่บ้านนพพรน่าจะอยู่ มีคุณพ่อคุณแม่พี่สาวคนเดียว และตัวนพพรเอง สรปทำย่ำจำพวกของดาวลัดคือ อยากจะให้ฉันไปเที่ยว

บ้านนพพร ตลอดระยะเวลาที่พูด ดาวลัดคงจะคอยสังเกตสีหน้าของฉันอยู่ด้วย แต่ฉันทำเป็นไม่สนใจ หาเรื่องอื่นมาคุย จนดาวลัดต้องตุนฉันบ่อย ๆ บางคราวจนพรพ่วนมา ในขณะที่เรากำลังคุยเรื่องของเขาอยู่ เขาเพียงแต่มองขมกับดาวลัดแล้วเดินผ่านไป ยิ่งนานวันฉันก็ยิ่งให้ความสนใจในตัวเขามากขึ้น ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าเขาไม่เคยสนใจในตัวฉันเลยจนกระทั่งในระยะใกล้สอบ ดาวลัดมักจะชวนฉันไปนั่งริมสระบัวเพื่อท่องตำรา ทุก ๆ ครั้งจะต้องมีเขาร่วมอยู่ด้วย ในระยะแรก ๆ เขามักจะวางท่าทางเคร่งขรึม มองตุนฉันกับดาวลัดโต้เถียงเรื่องราวเกี่ยวกับวิชาต่าง ๆ ในบางครั้ง นาน ๆ เขาจะแย่งขึ้นมาบ้าง ในระยะต่อมา เขาให้ความสนิทสนมมากขึ้น ฉันไม่เคยรู้เลยว่า เขากินใจฉันตั้งแต่วันแรกที่รู้จักกัน แต่เขาต้องการจะตุนฉันไปนาน ๆ เพราะไม่แน่ว่าฉันจะสนใจเขาหรือเปล่า เรื่องมาเปิดเผยขึ้นหลังจากสอบเสร็จแล้ว ดาวลัดจึงเข้ามาหาฉันพร้อมทั้งในม้อมหอดของเด็ก กระทบตุนอยู่ด้วย มองตุนฉัน ๆ จะไม่ทราบว่าคุณสิ่งนั้นเป็นของใคร

“ใครให้แฉัดล่ะจ๊ะ หรือว่าแฉัดจะเอาไปให้นายร้อยเอกคนนั้น เเน่องในโอกาสอะไรจ๊ะ”

ฉันถามพร้อมทั้งเขมมมื่อจะไปหยิบกล่องนั้นมาดูแต่ดาวลัดหุดมื่อกลับ

“อรรถายให้ถูกทีชี่ ฉันคิดว่าอรรถายไม่ถูก” ดาวลัดพูดพร้อมทั้งหัวเราะอย่างมีเลศนัย

“ฉันทายไม่ถูกหรือจ๊ะ บอกมาเร็ว ๆ เถอะว่าของใคร แต่ฉันคิดว่าคงจะเป็นของคุณร้อยเอกมากกว่า”

“อรตุนชี่” พูดพร้อมทั้งยกห่อของมาใกล้ ๆ ฉันแปลกใจเมื่อเห็นว่าบนกล่องนั้นมีชื่อฉันเดินอยู่บนบัตรสีขาว

“ขอฉันดูหน่อยชี่แฉัด เอ๊ะใครให้ฉันนะ แฉัดทราบหรือเปล่าจ๊ะ” ฉันรีบหยิบห่อของจากมือของดาวลัด ที่หน้าห่อของขวัญเขียนว่า “สำหรับคุณอรอนงค์”

“รู้หรือยังว่าของใคร ฉันคงไม่ต้องบอกหรือคะ” “ฉันไปละ” ดาวลัดเดินจากไปแล้ว ฉันพยายามนึกว่าคุณสิ่งนั้นมาจากใคร ในที่สุดฉันก็เดาว่าคุณสิ่งนั้นจะเป็นของนพพรเป็นแน่ ฉันรีบกลับห่อพักด้วยใจที่ไม่ปกตินัก เมื่อถึงห่อพักฉันรีบแกะห่อของออกดู ด้วยมื่ออัน สันและใจระทึก ภายในมีนามบัตรสีขาวสะอาด เจ้าของคือนพพร พัทยาคม ด้านหลังมีลายมือของเขาเขียนไว้ว่า “กระทบเกล็ดยวสมพันธ์ระหว่างผมและคุณอร” ฉันรีบหยิบสิ่งที่เขาให้ฉันขึ้น

มาดมั่นเป็นสรวลยศสหายเล็กกระทัดรัด เพียง
เท่านั้นจนกว่าจะพบรักสนใจฉันไม่ยอมไปเท่าที่
ฉันสนใจเขา

วันต่อมาโดยการชักนำของดาวลัด ฉัน
และนพพรได้ไปเที่ยวด้วยกันบ่อยครั้งเข้า ใน
ที่สุดเขาก็ได้ไปเที่ยวที่บ้านฉัน ฉันแนะนำให้
เขารู้จักกับคุณพ่อคุณแม่ของฉัน เพียงระยะ
สองสามวัน ท่านก็เห็นด้วยกับฉันที่ว่านพพร
เป็นคนดี เขาเข้าผู้ใหญ่เก่งพูดคุยกับคุณพ่อ
ได้อย่างสนุก เขาเป็นคนดีจริง ๆ ถึงแม้ว่า
ในระยะแรกๆ ฉันเข้าใจเข้าใจเขามิได้ไปมากแต่
เดี๋ยวนี้ นพพรคือบุคคลที่ฉันต้องการให้เขาเป็น
ที่ปรึกษาของฉันมากที่สุด ยิ่งนานวันความ
สนิทสนม ระหว่าง ฉันและ นพพร ยิ่งมี มาก ขึ้น
เห็นฉันที่ ไหนต้อง เห็นนพพรอยู่ ด้วยทุกครั้งไป
ในที่สุดฉันก็บอกกับตัวฉันเองว่า ฉันคงจะรัก
นพพร และรักเขามากเสียด้วย ส่วนนพพรก็
เช่นกัน ดูเขาช่างเข้าใจใจต่อฉันมากเหลือเกิน
ไม่มี สิ่งใดที่ ฉัน ปรารถนา แล้วนพพร จะหามา
ตามทีฉันต้องการไม่ได้

เรารักกันมากเพียงใดก็สุดที่จะบอกได้ สหาย
ตาของเราทั้งสองเท่านั้นที่จะบอกได้ว่า เรา
รักกันมากเหลือเกิน เราเคยสัญญากันว่าเมื่อ
ได้ปริญญาแล้ว เราจะใช้ชีวิตด้วยกัน เราจะมี

ชีวิตที่ร่าเริง และซบซมร่วมกัน ฉันยัง
จำเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นได้ดี เหมือนกับ
เรื่องราวเหล่านั้นเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวานนี้เอง ถึง
แม้ว่าฉันจะผ่านไปแล้วถึงห้าปี แต่ตลอดระยะเวลา
เหล่านั้น ภาพความหลังต่าง ๆ ดูเหมือน
จะแจ่มชัดขึ้นทุกวัน ๆ ฉันยังจำแวตาทักกล้า
แข็งบอกความเด็ดเดี่ยวมั่นคงใน ดวงตาคู่นั้นได้
ดี ยังจำท่าทางที่ออกอ้อน เมื่อฉันไม่พอใจใน
บางสิ่งบางอย่าง ฉันยังจำได้ทุก ๆ ลักษณะ
ที่มอยู่ในตัวของคนที่ชอบนพพร พิศายาคม

ในระยะที่ฉันกลับมาพักผ่อนที่บ้าน พร้อม
กับนพพร ในระหว่างปิดภาคฤดูร้อน ในระยะ
นี้เป็นระยะพักผ่อนจริง ๆ ในเวลาเย็นเรามักจะ
ไปเดินเล่นด้วยกันเสมอ ๆ ตลอดระยะเวลาทางเขา
หาเรื่องพูดหลายเรื่อง ในระยะแรก ๆ เรื่องที่
พูดกันมักจะสนุก เราจะหัวเราะกันอย่างมีความ
สุข เขาทำท่าทางเหมือนกับจะพูดอะไรออกมา
แต่แล้วก็งอแงไป จนฉันรู้สึกสงสัย แต่ยังไม่
ทันที่จะซักถาม เขาก็พูดขึ้นก่อนว่า

“ออร์จำ เมื่อได้ปริญญาแล้ว ออร์จะไปอยู่
ที่กรุงเทพฯ หรืออยู่บ้านไร่ครับ ตามความ
เห็นของผมนะ ผมคิดว่าออร์ควรจะอยู่ที่กรุงเทพฯ
ดีกว่า เพราะที่กรุงเทพฯ ย่อมให้ความก้าวหน้า
หน้าได้มากกว่า ผมรักออร์ผมจึงอยากให้ออร์

ก้าวหน้า” เขาพูดขอร้องแถมบังคับกลาย ๆ
แววตาและน้ำเสียงของเขาทำให้ฉันไม่สามารถ
จะตอบเขาในทันทีทันใด

“อวจะตกลงอย่างไรครับ” เขาเร่งเร้าฉัน

“นพคะ อรคิดว่าเราอย่าเพิ่งพูดถึงเรื่องน
ดีกว่าค่ะ ขอให้ถึงเวลานนเดียก่อน และอร
คิดว่าอรต้องขอความเห็นจากพ่อเสียก่อน ส่วน
ตัวของอรเอง อร....” ฉันไม่กล้าที่จะพูดต่อ
เพราะกลัวเขาจะผิดหวัง

“ผมทำให้อรโกรธหรือเปล่านั้น คุณอย่า
ทำหน้าอย่างนั้นสิครับ ผมไม่สบายใจเลย อร
จะยังไม่ตอบผมเรื่องนั้นก็ไม่ใช่ไร แต่บอกผม
ก่อนสิว่า เมื่อเราได้ปริญญา เราจะแต่งงาน
กันตามสัญญาทันที” ขณะที่พูดเขามือ
ฉันไว้แน่น จนฉันรู้สึกไม่สบายใจ และรีบ
ตอบเขาไปว่า

“คำถามของนพ นพจะให้อรตอบวันนี้
หรือคะ นพพรทราบดีว่าการแต่งงานเป็นเรื่อง
สำคัญถึงแม้ว่าอรจะรักนพมากสักเพียงไร แต่
อรคิดว่าเราอาจจะไม่ได้แต่งงานกันก็ได้ เพราะ
เราไม่ทราบแน่ชัดว่าชีวิตภายหน้าของเราจะเป็น
อย่างไร ถ้านพเขอรเขาได้เราไปพูดกับวัน
อื่นดีกว่านะคะคนดีของอร ถึงอย่างไรก็
เปลี่ยนสัญญาที่ให้ไว้กับคุณหรือคะ” เมื่อ

พูดจบฉันพยายามเปลี่ยนเรื่องพูด แต่เขามี
แววตาเศร้าค้าง เรื่องที่คุยต่อนนจึงไม่สนุก
ในที่สุดเราต่างก็เสียบกันไปนาน ในที่สุดนพพร
เป็นฝ่ายทำลายความเงิบขุ่นก่อนว่า

“ถึงแม้ว่าอรจะไม่ตอบตกลง กับผมให้ แน่
นอน แต่อรจะไม่ให้กำลังใจแก่ผมบ้างหรือ
ครับ”

“นพทราบไว้เถิดค่ะว่า ทุกสิ่งทุกอย่างที่
อรทำลงไป อรทำเพื่อนพ้องสน คุณเป็นกำ
ลังใจของอรและอรก็เป็นที่กำลังใจให้คุณ อร
อยากจะหวังอะไร ๆ ให้มากกว่านี้ แต่อรกลัว
ว่าจะไม่สมหวังดังที่คิดไว้เท่านั้นละค่ะ อรขอ
ให้ความหวังของเราจงสมประสงค์เถิด” ขณะ
ที่พูด ฉันยกมือขึ้นไหว้ นพพรรับทำตาม

“ผมก็ขอให้เป็นอย่างนั้น”

“นพต้องเข้าใจอร เพราะอรเข้าใจคุณถึง
อย่างนี้ ยอมสละสละนพมากกว่าคนอื่น นพ
อย่าเข้าใจอรผิดเนื่องจากอรไม่ตอบคำถามของ
นพ นพเคยเข้าใจอรอย่างไร ก็ขอให้เข้าใจ
อย่างนั้นตลอดไปเถิด”

“ผมเข้าใจอรดีเสมอ ขอให้อรเข้าใจผม
เหมือนที่ผมเข้าใจอรนะครับ ทวี”

“อวมี่ดังตั้งหรรณบางอย่างเกิดขึ้น นพคะ
บางทีเราอาจจะไม่ได้แต่งงานกัน แต่คงจะไม่

ได้เป็นเพราะอะไร เป็นผู้ที่ทำให้เกิดการณการณ
เกิดขึ้น ถ้าจริงอย่างที่คิด โอ! นพละอ
คงทนไม่ได้ อร....” เขาหยุดเดินทันที ดู
เขาเศร้าลงไปมาก เขาเขย่าแขนทั้งสองข้าง
ของฉันทน์ แล้วตอบว่า

“ไม่ใช่อรจะทนไม่ได้คนเดียว ผมก็คงทน
ไม่ได้เช่นเดียวกัน ผมจะทนได้อย่างไรกัน ถ้า
คนที่ผมรักต้องจากผมไป” ขณะที่พูดตาของ
เขามองจ้องไปในดวงตาของฉันทน์

“อรทราบไว้ด้วยนะครับว่า ผิดจากคุณผม
จะไม่แต่งงานกับใครอีกเลย”

“อรจะบอกคุณเดี๋ยวนี้ดีกว่า เมื่อได้
ปริญญาแล้ว อรวางโครงการไว้ชัดเจน
แล้วว่า อรจะอยู่ที่ไหน ที่อรไม่ตอบนพ
เพราะอรรู้ว่า ถึงอย่างไรนพก็จะอยู่ที่บ้านไร่
ไม่ได้ คุณจะอยู่ที่ไหนอย่างไรกัน ในเมื่อ
ไม่มีทุกสิ่งที่เราต้องการ มองไปทางไหน
มีแต่ไร่เต็มไปหมด มองไปรอบข้างมีแต่ธรรมชาติ
ที่สวยงาม อรปรารถนามานานแล้วว่า
อรจะอยู่ที่ไหนจะอบรมส่งสอนเด็กทองนา
ที่ใคร ๆ ไม่ปรารถนาและสนใจจะเหลียวแล
เพราะต้องการที่จะไปอยู่ในถิ่นที่เจริญ
ทั้ง ๆ ที่ที่เจริญพอแล้ว แต่ตามที่แห่ง
แล้งเหล่านี้จะหาคนสนใจก็ยาก เด็กตาดำ ๆ เหล่านี้
คอยรอผู้

ที่มีความสามารถไปถ่ายทอดวิชาความรู้ให้เขา
เหล่านั้นได้รับการศึกษาที่พอสมควร มีอนา
คตที่ก้าวไปไกลกว่าที่เป็นอยู่ในขณะนี้” นพพร
ฟังฉันทน์พูดอย่างสนใจ เขาตอบฉันทน์อย่างหนัก
แน่นว่า

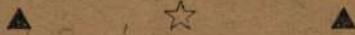
“ไม่จำแห่งไหนก็ได้ ถ้ามีอรอยู่ด้วย ผม
จะขออยู่เคียงข้างอรตลอดไป”

ในปลายปีนั้นเอง เขาสอบไปต่างประเทศ
ได้ ฉันทน์สนับสนุนเขาให้ทำปริญญาโทมาให้ได้
ส่วนฉันทน์กลับไปอยู่บ้านไร่ได้ทำงานตามปรารถ
นา มีความสุขกับเด็กที่บ้านไร่ ได้ปรับปรุง
โรงเรียนบ้านไร่ให้ดีขึ้นฉันทน์ยังมีความหวังไว้ว่า
เมื่อนพพกรกลับมา เขาคงจะมาช่วยปรับปรุงโรง
เรียนในชนบทให้ดีขึ้นกว่าเดิม แต่แล้วสิ่ง
ที่ฉันทน์ หวังไว้ก็พังทลายไปสิ้น นพพกรกลับ
จากนอกพร้อมทั้งปริญญาโทที่โกทรุ เขาเป็น
นพพรคนเดิมที่ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง แม้แต่
ความตั้งใจเดิมที่จะอยู่กรุงเทพฯ วันแรกที่มา
ถึง เขาเริ่มพูดถึงโครงการอันใหญ่โตที่จะ
เข้าทำงาน โดยมีฉันทน์เป็นขวัญใจอยู่ที่กรุงเทพฯ
ฉันทน์ไม่สามารถที่จะทำตามความประสงค์ของเขา
ได้ ในที่สุดเราไม่สามารถตกลงกันได้ ไม่ใช่
ว่าเขาจะเลิกรักฉันทน์ แต่อุดมการณ์ของเขาขัด
กัน ฉันทน์ยังจำคำพูดครั้งสุดท้ายของเขาได้ว่า

“อรรถภมรเข้าใจคุณดีเสมอ คุณเปลี่ยน
อุดมการณ์เมื่อไร บอกผมด้วยนะครับ โปรด
จำไว้อีกครั้งว่า นอกจากคุณแล้วผมจะไม่แต่ง
งาแก่กับใครอีกเลย”

ทั้ง ๆ ที่ฉันรักนพพรมาก แต่ฉันยังมีหน้า
ที่ ๆ ต้องทำอีกมาก ถึงแม้ใจของฉันจะสลาย
ก็ช่างเถอะขอให้ เด็กไทยในชนบทอีก หลายสิบ

คน มีอนาคตหวังโรจน์ เทียบเท่ากับเด็กใน
กรุง ฉันก็พอใจเป็นที่สุดแล้ว อุดมการณ์ของ
เราด้วยกันเราก็ควรจะได้เดินกันไปคนละทาง ทาง
ชีวิตของเราควรจะได้สมปรารถนาดังที่เราเคยใฝ่
ฝันกันได้ แต่เมื่ออุดมการณ์ของเราไม่ตรงกัน
ทางชีวิตของเราก็ได้แต่ชนาบกันไป ไม่มีวันที่
จะได้บรรจบกันทั้งใน ชาตินี้และแม้แต่ ชาติหน้า

ปล่อยไก่

เช้าวันแรกที่นายแดงซื้อรถใหม่ ก็ขับไปทำงาน จอดไว้ในที่จอดรถ ตอนตอนเย็นนาย-
แดงก็ออกมาชนรถแท็กซี่กลับบ้านเสีย พอมาถึงบ้านเห็นโรงรถ ซึ่งสร้างใหม่ว่าง อยู่จึงนึกออก
ว่า “พุทโธเอ๊ย นี่เราจอดรถไว้ที่ทำงานนั่นเอง”

“แวมมอง”

๒ ๕ ๗๑
ขอเยยจนจบสิ้นช้วนวาย

เคยบอกฉันว่าอย่างไรในครั้งหนึ่ง
ไม่นึกถึงบ้างหรือไรที่ให้หวัง
บอกจาร์กรักฉันมันจริงจัง
ในครั้งนั้นฉันเฝ้ารออีกต่อมา

เคยสง่าครามองให้ตองจิต
ช้วนเพ่งพิศติดตามง่าตรี
มาบดินไหลค่อมค่อมงมสนด
เพียงแดนจะยอมส่นช้วนเจยว

คงจะรู้ฤทธิรักชนสกนิต
ลำบากจิตเจ็บตรมระทมไฉน
ถูกหญิงลวงเพียงเท่านั้นเท่าไร
ชอยากจะให้รู้ ชึ่งถึงกมล

ฉันต้องชมโศกเศร้าและเหงาจิต
เมื่อเธอบิตฝันไปให้เลหา
ฉันต้องทนชอกชาราวชดนา
กรรมนั้นมาสนองเธอเจอแล้วช

ไม่รู้ว่ามาเป็นได้เช่นนี้
เสียแรงที่เป็นชายชกาจฉลาดเฉลียว
ในแผ่นดินใช้จะส่นเพียงหญิงเดียว
ควรรกลมเกลียวหญิงอื่นตาชดินไป

ทำหญิงไว้ใยไม่คิดเล่ามิตรเขย
แต่ก่อนเคยลวงสตรีมากหน
ตกลมรักเพียงเท่านั้นท้อบจน
ขอเยยจนจบสิ้นช้วนวาย

นิราศศาลพระกาฬ

โดย..... ปรีชา พรินทร

จำลาพรากจากนชุตออาศัย
จากศาลบรมิถินที่อยู่
คิดถึงเจ้าจันทร์เพ็ญไม่เว้นวาง
ลพบุรินทร์ถินนทประจักษ์
ต้องขอพรอดอ้อนวอนเทพไท
พิเด็นเทยวถกจนจนมาถึง
เห็นพวกลิงแห่คนจนรำคาญ
ใครผ่านไปผ่านมาพากันไหว
พาให้คิดว่าพึ่งถึงหนามัน
เห็นเจ้าลิงวงจวนผู้เฒ่า
บ้างช่วยของทาพิษตมอมมา
พเกือบจะพาชอชอหนมแจก
ชวนให้คิดถึงเจ้าเฝ้าพันพัว
ถ้าหากแมนแก่ตามากบพิ
นักชนได้รบชนไปไม่ขาดัน
แล้วจตุตถ์บีตทของคณมอหงหน้า
ฤกษ์ไม่คเพราะพนมนชวย

พี่โคกเศร้าไอโคมตรูจะรู้ใหม่
ระทมใจทนทุกซัดนุกจาก
ต้องแปรคู่สุดทั้นแสนหมั่นหมาง
พอยามว่างเดินเที่ยวลตเดียวไป
ใครห่างรักร้อนรอนทนไม่ไหว
ช่วยดลให้ส้มหวังตั้งให้หวาน
ที่แห่งหนังกกอกอมชอศาล

“ศาลพระกาฬ” คும்หัวทุกตัวคน
นักเลงใหญ่คும்เพื่อนเกล็ดอนถนน
เพราะความจนจำพรากจากกานตา
บ้างก็หลบล้อหลดอกหยอกกับหมา
เขาตามตามนกรทหนยตว
เห็นมันแหกตาหลอกบอกรตัวผัว
ลิงมันยวดหยอกเข้ากระเซ้ากัน
คงสุขยิ่งกว่าวันนะจอมขวัญ
ให้เจ้าศาลเจ้าพ่อชอให้รวย
เขาบ่นว่าบ๊อบไปชอหวย
มองคนสวยเจ้าลิงมากป่าเขา

มันคงหาว่าไปไหนดีตลอด
 ใ้กริ่งเกรงว่าโดนตรจะทุเบา
 แล้วเดินวกไปข้างหลังฟังเถิดนี่เอง
 ด้วยจากน้องนวนฉางมาทางไกล
 มองเห็นถึงเกี่ยวกันให้หวนจิต
 เหลือบไม่เห็นน้องยานาตานอง
 พี่เลยทำผ่นฉนหยบคินขว้าง
 แล้วทำเป็นบ่นปึงตะดังแล
 แม่มั่นฟังลูกทะเลดังทางโขกรธ
 แล้วตรูกันเข้ามาไม่ช้าพลัน
 เจ้าพวกถนนพลนชะงักอญกบที่
 อยากทำบุญจนเจือเผื่อทรมเชย
 คือกเงินออกทงบาทอนาถเหลือ
 ชะถอวมเต็มถึงยุงธรวา
 ทำให้พค่านงคิดถึงเจ้า
 ดิ่งใหญ่ในชยทนนเองเนองอนันต์
 บ้างแย่งขุดคุดมอที่ถอถอ
 บ้างตะโกนร้องว่าชยาเซียวกุก
 บ้างชนมาหาหาบนหัวฟ
 ปลอຍให้ดิ่งเดินทวชวจริงเวา
 ถ้าหากเจ้ามาด้วยจะชวยยัง
 คิชยทนมานศาลนชอบชกอก
 แม่นนองอานนรเวคถึงบาทน

ทำชกอก กับนางแจ แม่เจ้าเหล่า
 หากนงเขาวเซือพะจะดีใจ
 พตรกตรองนกชนมานาตาไหล
 อยากจะได้แกวตามมาเคียงครอง
 เพราะชาตมิตรสุดสมภิมยุดอง
 ดิ่งมันจของคฉายจะดาวาขแย
 มันถอยห่างออกไปไม่กล้าแล
 ฟ้องนงแม่แล้วแต่จะรำพัน
 แตนพิโรธแยกเขยว “เซียวลูกฉน”
 พตรวสนวนทา “อย่าทำเลย!”
 เจ้าพอนชวยแฉวฉองแกวเซย
 ไม่ช้าเฉยเลยรปริมา
 ไซ้พว่าเพรอกอกหรือมุดา
 เพราะดิ่งมายอแย่งชอแบ่งบัน
 ถ้านงเขาวมาตชวยชวยสรวลฉนต
 บ้างตอยกันตดิ่งกาช่างนำต
 บ้างชางชวโดตชนบาทำทำทร
 เพราะเจ้าจพเจ้าจของมนถองเขา
 ให้อบชยฉนตทงเงลา
 คิดถึงเจ้าชนมานาตาคลอ
 คงโดนดิ่งทำอปริยเชนนทนอ
 ชอบแยกเขยวหลอกลอฉลฉน
 อยาหลอกลพให้ชาจ่าฉกทน

เพียงจากเจ้านงนุชสุดทนต์
 พอมาถึงได้ตักนิตคิดเดินต่อ
 ได้ยินเสียงไซโยมโหรี
 พอเดินเข้าไปตักกรัน
 ตอนพระเอกตอยผิวยาวยี่วัน
 ยากให้เจ้ามาตริเต็มอก
 มองคนดูแล้วยกกวาดหล่นย่นตา
 พุดมากไปกลัวใครจะไม่เชื่อ
 คิดปากรกลอนก็ไม่แจวหรือแพรวพราว
 ถ้าไม่เพราะตรงใตให้ช่วยติ
 ไข่จะแกงเปรียบเปรยเขี่ยผู้ใด

ดวงกลมปดราวราวถูกตี
 คิษย์เจ้าพอเกลื่อนกลาดตาชวฉี
 เลยเดินปรีเข้าไปอะไรกัน
 ละครเขาแก่นบนคนขยัน
 ฟันกษัตริ์ตลกทำไปกษา
 ตวัดตลกหน้าทะเล้นทำเต็นกำ
 เจ้าไม่มากตแลงณะแวงดาว
 ใหนักเบอหนักตาอาปากทาว
 ทงเรื่องราวไรสาระขออภัย
 ดวยเพ็งริเริ่มเล่นเป็นนิตย์
 ขอลาไปสวดตพนองเฮย....

ที่เดือน

วันหนึ่งเป็นวันเสาร์ โรงเรียนหยุด และเปิดโอกาสให้นักเรียนสตรีที่ประจำกลับบ้าน
 ได้ มีรถยนต์คันหนึ่ง แล่นมาหยุดหน้าโรงเรียน แล้วมีชายหนุ่มคนหนึ่งลงจากรถ เดินตรงไป
 ยั้งแม่บ้านและพูดว่า

“ผมมาขอรับ น้องทัศนีย์ครับ”

แม่บ้าน “ผู้ที่จะมารับนักเรียน จะต้องเป็นญาติพี่น้องหรือมอบตราหมายจาก
 ผู้ปกครองค่ะ”

ชายหนุ่ม “ผมเองแหละครับพี่ชายของเขา”

แม่บ้าน “อะไร? อย่างนั้นเทียวหรือคะ ก็คิดว่าเป็นมารดาของหลานเอง แล้วทำไม
 ทัศนีย์จึงไม่รู้จักคุณล่ะ?”

“จารย์”

ไฟไปห่างแมน้อยหลังตงจิตช่วย

อรุณเบิกฟ้าสทองงามผ่องผุด
บริสุทธธรรมมณีนาย
แสดสมเหลืองเรืองหล้าจ่ากาย
ดั่งแสงพรายลาดพันทิมพร

พรรคพิทกเห็นกองร้องเจอยแจ้ว
ไอสายแลวฟ้าออกหาหนอน
ทันส่งลูกอยู่หลังยังฮาวรณ
เจ้าอย่าชอนชอนนักจักตกรัง

สายลมโชยโบกโบยขอโคกพร้าว
ทรวงข้า้หวีหวั่นไหวฤทัยฝั่ง
ตอกโคกหล่นสลักจิตอนิจจัง
กลัวถูกฝั่งเช่นขอโคกวิโยคกมด

มวลดมาลรินเราเข้ายวนจิต
อยากจุมพิตเรขจิตทั่วทุกหน
โน้นช่อนกลั่นโยไม้ช่อนดงช่อน
กลั่นระคนมณฑาณกากรอง

อีกพุดตานบานเช้าสชาวเดิน
ยามสายเห็นเปลี่ยนไปฤทัยหมอง
เพลดาเย็นแจกเป็นอีกทำนอง
หากใครครองรักแบบนมแต่ดอง

แต่ตัวผมเป็นเซ่นวาน

แม่นฤตจากหายไปเมืองสรวง

ยังรักน้องตริงจิตสนิททรวง

รักเหมือนดวงซวของพญา

ถึงจากไกลใจผมแต่เศร้า

ดวงใจว่าคณิงนักระลึกหา

ทุกนาทีชุนชองหมองอรุรา

อยากพบหนานองเจ้าทุกเช้าเชย

ถาษาคณองที่รักประจักษ์จิต

พดงคิดถึงนองครองทุกชเชญ

เฝ้าละเมอเพื่อผวาหาเนอเย็น

มิวายเวณพรำหาเจ้าเขาวมาลัย

ทุกชไต่เล่าไทนจะเท่าทุกชที่จาก

เมื่อจำพวากจิตให้ตั้งไฟผลาญ

แดนร้อนรุ่มกุ่มดวงฤตมีมาน

เฝ้าชมชานนองยานาตาริน

อันรักไต่ไทนจะหนักเท่ารักนอง

สุดหม่นหมองตรองฤตพิถวิล

คิดถึงเจ้าเฝ้าเรียกหาเป็นอาจิน

อกแทบกินฟ้งแยกแตกมลาย

คิดคิดไปใจปั้นปั้นวิญญาณจิต
 สดจ๊กข่มมิให้คิดตั้งจิตหมาย
 พจากนองกจากแต่เพียงกาย
 ส่วนดวงใจคงอยู่คู่จันทร์

ไอ้องจา... พียาตองนองนาเนตร
 แสนทเวช โศกทวมีสขสันต์
 ทรวงตะทอนรอนราวเควอนันต์
 สุตว่าพันกำครตผลตใจ

พิไปห่างแมนอยู่หลังตงจิตช่วย
 สำเร็จด้วยปริญาพาสุกใส
 หากนิกคิตจิตหวังสมอย่างใจ
 รุ่งเรืองชัยโชติช่วงชวาตา

ก. กาญจนารักษ์

เครื่องต่อหน้าที่

วันหนึ่ง นายยอดข่มมารับนายสาวตามปรกติ เมื่อญวันนั้นนายสาวของเขาต้องไป
 ลองเสื่อที่รานตตเสื่อ พอเธอเสร็จกรับมาชนรถ แต่ปรากฏว่าลืมถุงเสื่อไว้ เมื่อนักออกจึงบิด
 ประตูกดบัง แล้วรีบกลับไปที่รานตตเสื่อใหม่ พอกลับมาอีกครั้งหนึ่ง ปรากฏว่ารถไม่อยู่เสีย
 เสีย ด้วยความโกรธเธอก็จึงชนรถแท็กซี่กลับบ้าน พบนายยอดมายืนตหน้าเธออยู่ เมื่อซักถาม
 ได้ความว่า

“ผมได้ยินเสียงประตูปิด นึกว่าคุณชนรถแล้ว ไม่ได้หันไปดูมาถึงบ้านจึงทราบว่าคุณ
 ยังไม่ได้ชนรถ”

“แมวมอง”

“ความหวัง”

โดย จำรูญ ฌ บ้านนา

สวัสดิ์ คุณผู้อ่านที่รัก

ฉันคิดว่า บางทีคุณ ๆ คงจะจำนามปากกาฉันได้จากเรื่อง “ปรัชญาของความรัก” ใน นิตยสารยุงทอง ความจริงฉันอยากจะเขียนเรื่องทำนองนั้นอีก แต่เวลาไม่มีพอ อย่างไม่รู้ตั้งหวัง เดชะว่า จะได้อ่านเรื่องของฉันอีกแน่นอน ในหนังสือพิมพ์ฉบับหน้าที่จะออกในวันลอยกระทงนี้ (ทั้งนี้หมายความว่ากองบรรณาธิการไม่ใจดำเกินไปที่จะพิจารณาเรื่องของฉัน)

เรื่องที่จะเขียนต่อไปนั้นไม่ใช่ในทาน และก็ไม่ใช่นิยายด้วย ถ้าจะอ่านแล้วให้สนุกรับรองว่าเป็นไปไม่ได้ แต่ถ้าจะพูดถึงประโยชน์คงจะมีบ้างเล็กน้อยกระมัง

ณ กาลครั้งหนึ่ง (ไม่ทราบสมัยใหม่) มีผู้กล่าวว่า “ความหวังเป็นเชื้อเพลิงของชีวิต” ฟังดูแล้วชอบกล คิดไปคิดมาอยากจะเห็นด้วย (ถ้าใครไม่เห็นด้วยก็เคย ๆ ไว้ก่อน) ที่ฉันกล้า ออกความคิดเช่นนั้น ก็เพราะฉันรู้สึกว่ามันดีว่ามันออกจะเป็นจริงเช่นนั้น เพราะอย่างน้อยฉันก็เคย สมหวังมาแล้วไม่ต่ำกว่า ๒ ครั้ง ด้วยแรงดันอย่างหนึ่ง ซึ่งถ้าจะเปรียบก็คือ เชื้อเพลิงนั่นเอง

ทีนี้เราลองมาพิจารณาดูซิว่า ความหวังคืออะไร ? ถ้าจะให้คำตอบ รับรองไม่มีตรงกันเลย ดังนั้นเพื่อให้เสียเวลา ฉันจึงไปหาพจนานุกรม และพบว่า “หวัง” หมายถึง “ตั้งใจว่าจะได้, ปองไว้, ประารถนาไว้, หมายถึงไว้” คุณลองนึกถึงตัวคุณเองดูซิว่า คุณเคยมีความรู้สึกอย่างนี้ ที่เป็นเรื่องจริงสักครั้งแล้ว และเคยผิดหวังหรือสมหวังหรือไม่ ? ฉันรับรองได้ว่าคุณจะต้อง เคย และฉันก็เคยแล้วเหมือนกัน จุดมุ่งหมายที่ฉันเขียนเรื่องนี้ไม่ได้มีอะไรมากนัก เพียงจะกระตุ้นพวกเราบางคนที่กำลังจะหมดหวังให้ตั้งความหวังขึ้นใหม่ ฉันเห็นใจบางคนที่เกิดไปพิศวาทกับตัว E เขา พอรู่ว่าตัว E มันมาเคาะประตูบ้านก็ทำท่าจะลาจากเสียแล้ว บางคนเคยบ่นกับฉันว่าไม่

ชยากเรียนอีกแล้ว นี่แหละเขาว่าคนที่ไม่ชอบหวัง จงเอาอย่างจูเลียตซาร์ซคุณ ซาร์พูดว่า
 “ฉันมีความหวังที่ฉันมีลมหายใจ” - เรายังมีโอกาสที่จะหวังอีกมากมาย กะอแคตว E ถ้า
 เราหวังว่าจะไม่พยายามพบมัน ก็คงจะดำเร้จหรือก มันคงไม่ตอแพ่งดูเราหรือหน้า ออย่าเพิ่งท้อ
 ถอยนะพี่น้อง จงหวังเถอะ มันคือหวังที่คงความหวังมันขึ้นมาใหม่เรื่อย ๆ ไม่เห็นจะต้องเสีย
 สดต่างข้อสัณนิท หรือว่าไ้ ? ฉันจะเล่าให้ฟังว่าฉันเคยสมหวังอะไรมาบ้างทั้ง ๆ ที่ฉันตั้งความ
 หวังไว้เสียมากมายและสูงลิ่ว รั้ใหม่ฉันเพิ่งสมหวังเพียง ๒ - ๓ ครั้งเท่านั้นเอง ครั้งที่ ๑ เมื่อ
 ฉันจบ ม. ๖ ฉันก็ตั้งความหวังไว้ว่าจะเรียนครูให้ได้ ในที่สุดความหวังของฉันก็ดำเร้จ ฉันดี
 ใจไม่น้อย พอเรียนจบ ป.กศ. ก็ชยากจะเรียน ป.กศ. สูงอีก ฉันหวังเสียเต็มเปี่ยม โชคดีเป็น
 ของฉันอีกเช่นเคย คือฉันได้เรียน ป.กศ. สูงอยู่เดี๋ยวนั้น ถ้าคุณจะถามฉันยังหวังจะเรียน กศ.บ.
 อีกไหม ? ออแน่ละ ฉันหวังร้อยเปอร์เซนต์ทีเดียว แต่ฉันคิดว่าออกไปสอนเสียก่อนสัก ๒ ปีแล้ว
 ค่อยต่อเห็นจะดี ีใครว่าไม่ตบาง ? พูดก็พูดเถอะเดี๋ยวจะหาว่าคุย ฉันไม่เคยตอบแก้ตัวอะไรเลย
 ตั้งแต่เรียนมา ที่เป็นเช่นนี้เพราะฉันตั้งความหวังของฉันนั่นเอง แต่คุณ ๆ ชยากคิดว่าตั้งความ
 หวังไว้ไ้อย่างไร เราก็จะต้องพยายามทำให้สมตั้งความหวังนั้นให้ไ้ นั่นแหละจึงจะสมตามความ
 หวังทุกประการ

ขันอะไร

บ้ำทพย์เป็นคนรับใช้อยู่ที่บ้านของนายอำเภอ วันหนึ่งแกนั่งชดชชอยู่ นึกถึงเรื่อง
 ละครที่แกไปดูมาเมื่อคืน แกจึงหัวเราะขึ้นมาลอย ๆ พอดีนายอำเภอเดินผ่านมาจึงถามว่า

“บ้ำ ขันอะไร ?”

บ้ำทพย์ตกใจ หยุหัวเราะทันที แล้วจึงตอบด้วยเสียงตะกุกตะกักว่า

“ขัน ลงหิน เจ้าคะ”

“จาร์ญ”

ประธานฝ่ายหนังสือพิมพ์แถลง

เรียนท่านผู้อ่านที่เคารพ

ข้าพเจ้าเคยเรียนแก่ท่านในวารสารฉบับปฐมฤกษ์ว่า “ฝ่ายหนังสือพิมพ์มีความตั้งใจที่จะอุทิศ กำลังกาย กำลังใจ เพื่อสร้างงานให้ได้ผลดีที่สุดที่จะทำได้” ขณะนี้วารสาร “วิทยาลัยครูเทพสตรี” ฉบับประจำเทอมกลางก็ได้ออกปรากฏสู่สายตาของท่านแล้ว ฉบับนี้เราได้พยายามจัดลงหลายเรื่อง หลายรสด้วยกัน เพื่อให้เป็นที่สบอารมณ์ท่านผู้อ่าน

วารสารประจำเทอมภาคกลางที่สำเร็จลงนี้ ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณท่านอาจารย์วดีลก สวัสดิ์วดีลก และท่านอาจารย์สุวิทย์ ตั้งโยคะ ซึ่งเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาที่ได้กรุณาให้คำแนะนำในการจัดทำอย่างใกล้ชิด และนอกจากนี้ข้าพเจ้าขอขอบคุณผู้ร่วมงานทุกท่านที่ได้ในความร่วมมือนับสนุนเป็นอย่างดี รวมทั้งท่านที่กรุณาเขียนเรื่องมาลงด้วย ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณทุกท่านที่กล่าวนามมาแฉวนออกครึ่งหนึ่งด้วยใจจริง

อย่างไรก็ดี ข้าพเจ้าเชื่อว่า วารสารฉบับนี้ยังมีสิ่งขาดตกบกพร่องอยู่อีกไม่มากนัก หวังว่าท่านพบเห็นจะกรุณาติชม หรือให้ข้อคิดเห็นแก่เราเพื่อจะได้เป็นประโยชน์ในการแก้ไขปรับปรุงในการจัดทำครั้งต่อไปก็จะเป็นพระคุณยิ่ง ทั้งยังจะได้ชื่อว่าท่านมีส่วนได้ช่วยส่งเสริมงานนี้ให้ดียิ่งขึ้นอีกด้วย ข้าพเจ้าเชื่อเหลือเกินว่า ชาวเทพสตรีทุกคน ปวารณาที่จะสร้างสรรคงานหนังสือพิมพ์ ให้เป็นที่เชิดหน้าชูตาแก่วิทยาลัยอันเป็นที่รักยิ่งของเรา และร่วมใจกันขจัดอุปสรรคและความเลวร้ายทั้งหลายให้หมดสิ้นไป ขอขอบคุณทุกท่านโดยทั่วหน้ากัน

อนึ่ง โปรดรอรับวารสารฉบับต่อไป (ฟรี) ซึ่งเป็นฉบับประจำเทอมปลายจากเรา หากไม่มีอุปสรรคทำให้ล่าช้า ก็คงจะออกทันงานฤดูหนาวนี้

เกียรติศักดิ์ นาคประสิทธิ์